

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

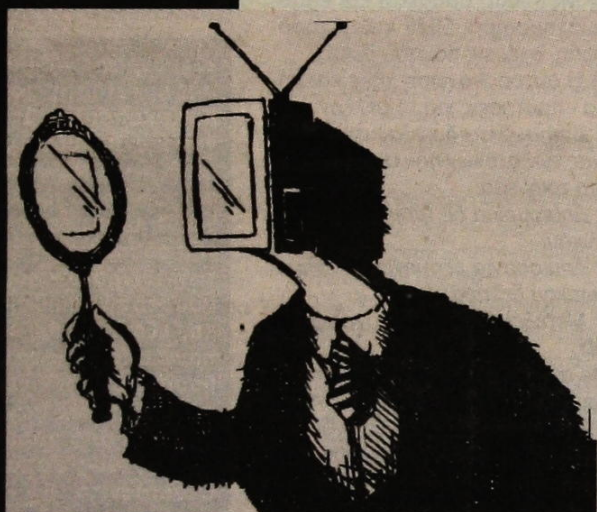
ΣΑΒΒΑΤΟ 24 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1996 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 2ο • ΦΥΛΟ 43ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΟΥΝ, ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΝ, ΞΥΛΟΚΟΠΟΥΝ, ΕΞΟΝΤΩΝΟΥΝ

Τάγματα εφόδου

Έχεις σκεφτεί ποιοί γίνονται κατά κανόνα στρατιωτικοί, αστυνομικοί και δικαστικοί; * Συνήθως πάμφτωχες προέλευσης, υπανάπτυκτες, σπασίκες στο σχολείο κι όμως αντιπνευματικά όντα, με φοβερά πλέγματα κατωτερότητας. Ποιό είναι το κοινό τους σημείο και για τις τρεις καριέρες; Ο πόθος της εξουσίας που τους παρέχεται εκ του ασφαλούς από την πολιτεία. Είναι απρόσωποι, δειλοί και ανίκανοι να αγωνιστούν, όχι για το ψωμί τους αλλά για να πάνε να νιώθουν τα εκπαιδευμένα όντα που αισθάνονται πως είναι...

Λιλή Ζωγράφου,
Η Συβαρτίτσα

* Θα ήταν αυθαίρετη μίμωξ η πρόσθεση των δημοσιογράφων στο κείμενο της συγγραφέως;

ΚΟΜΑΝΤΟΣ ΜΕ ΣΤΟΛΕΣ παραλλαγής(;), κομάντος του στρατού, κομάντος της αστυνομίας, κομάντος των μίντια, κομάντος της δικαιοσύνης. Συμμορίες κουκουλοφόρων και μη στις βραχονησίδες, στους τσιγγάνικους καταυλισμούς, στις δικαστικές έδρες, στις επάλξεις της ενημέρωσης. Ανώνυμα και επώνυμα ανθρωποειδή, βιαστές ανθρώπων αγνώστων, "σκατωμένα πρόσωπα" που κραδαίνουν υπερό-

νει τα τηλεομανή junkies.

Πρόσφατα είναι ακόμη τα πλάνα και τα λεγόμενα των απολυμαντών κομάντος των θαλασσών και των συνειδήσεων. Κλαίνε, εξοργίζονται και δηλώνουν ταπεινωμένοι μέσα απ' τις στήλες των εφημερίδων. Εκπαιδεύονται, ντοπάρονται και πληρώνονται για να σκοτώσουν. Και την κρίσιμη στιγμή καταστέλλονται. Πόσο ακόμη θα αντέξουν την απώθηση της επιθυμίας μιας ζωής, πόσο ακόμη θα περιφέρουν το ανεκπλήρωτό τους από κανάλι σε κανάλι; Ευτυχώς εμφανίζονται οι "συμπάσχοντες" του χθες για να συνδράμουν. Κομάντος του '74 στην Κύπρο γδύνονται μεταφορικά και κυριολεκτικά μπροστά στις κάμερες, κάνουν τις πληγές τους βίντεο-κλιπ ("δείξε ρε πιο κοντά, δείξε ρε τα σκισίματα στο στομάχι", κραύγαζε ένας από αυτούς σε εθνεγερτική εκπομπή του κ. Χαρδαβέλα), καυτηριάζουν τις συντάξεις ντροπής της πατρίδας. Δυστυχώς γκάλοπ με το ερώτημα "με πόσα χιλιάδικα το ράμμα θα είσασταν ικανοποιημένοι;" δεν έγινε. Και από κοντά οι εθνοσωτήριοι αναλυτές, οι Βρακάδες, οι Πλεύρηδες, οι μπαρουτοκαπνισμένοι στρατηγοί, οι χρυσαυγίτες, οι ανανήψαντες αριστεριστές, οι "σοβαροί" δημοσιογράφοι (βλέπε Στάθης) με περιπούδαστες ετυμολογικές αναλύσεις των ονομάτων των τριών παλικαριών, οι καμαρωτοί συγγενείς - θυτές των θυμάτων: "Καλύτερα με χωροφύλακες παρά με παπάδες", επαναλάμβανε με στόμφο ο πατέρας -

στρατιωτικός ενός εκ των τριών την ευχή που είχε δώσει. Ο καλύμνιος δήμαρχος με το "σφουγγάρι στο μυαλό", ο κ. Καμμένος να συνδιαλέγεται και να χαριεντίζεται με τον κ. Καραμπελιά οραματιζόμενοι ενιαία εθνικά μέτωπα, ο κ. Ρίζος επίδοξος σπόνσορας κατασκευής εκκλησιών στις βραχονησίδες σε συνεργασία με τον ευρωπαϊστή - πασόκο γενικό γραμματέα, πάλι ο κ. Κ., πάλι ο κ. Β. σε επαναλαμβανόμενες παραθυρό-τσαρκες μηδαμινότητας και μπόχας. Καταιγισμός από συνταρακτικές πληροφορίες, αποκλειστικά πλάνα, έκτακτες συνδέσεις και στην πραγματικότητα τίποτα. Ήταν πραγματική η κρίση; Φυλαγόταν η Ίμια; Φτάσαμε στο χείλος του πολέμου; Ήταν όλα δημιούργημα των πολέμαρχων των ΜΜΕ; Αυτό που ενδιαφέρει, μέσα από ψευδοκατασκευές και ψευδοτελεσίγραφα, είναι η σκηνοθετημένη ατμόσφαιρα της αγωνίας, της σύγχυσης, της εγρήγορσης. 200 δραχμές το μίσος κρεμασμένο στα περίπτερα, "δωρεάν" ο τηλε - ευνοχισμός από τους τηλεοπτικούς καταδρομείς.

Τώρα το πλάνο έχει αλλάξει. Αίθουσες δικαστηρίων ανηλίκων. Το μίσος πάντοτε κυρίαρχο. Ανέραστες δικο-κατίνες απονέμουν δικαιοσύνη. Στην πραγματικότητα αδειάζουν από μέσα τους φθόνο και συμπλέγματα, ανασφάλεια, υστερίες, επιθυμίες, ασκήμια και καταπίεση. Οι μαρτυρίες, οι καταθέσεις, τα στοιχεία, οι προ-

σωπικότητες, οι προσχηματικές διατάξεις προστασίας των κατηγορουμένων, οι ιδέες, η αλήθεια, όλα κατακρεουργούνται. Το "λιανίστε τα βρωμόπαιδα" πρέπει να γίνει επιτέλους πράξη. Κομάντος της ηθικής και της ευταξίας φτύνουν αποφάσεις - αστραπή στα μούτρα ανθρώπων που δεν ανέχονται να βλέπουν απέναντί τους, ανθρώπων που με την στάση τους αισθάνονται να τις απειλούν.

Φοβισμένα ανθρωπάκια που νομίζουν πως καθυστερούν και υποτάσσουν τα δικά τους παιδιά προσβάλλοντας, εξευτελίζοντας, ξερνώνοντας εκδίκηση και τιμωρία σε γονείς που δηλώνουν περήφανοι για τα παιδιά τους, σε παιδιά που δηλώνουν αμετανόητα για τις αξίες και τις ιδέες τους. "Δε φοβάστε μήπως γίνουν τα παιδιά σας Μπαλάφες;" φρικιούν οι καθ' έδρας. Δυστυχώς γι' αυτές δε φοβούνται, το εύχονται.

συνέχεια στη σελίδα 4

DO IT YOURSELF

Αντιεμπορευματική σκηνή

"Θέλουμε να ξεφύγουμε από τις λογικές που συνδέουν τη μουσική με ροκ νοοτροπίες, έμπορους, μαγαζάτορες, manager, club, εταιρίες, ΜΜΕ..."

Σελ. 2

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

Αντίσταση στις νεκροπόλεις

Στις 12 Μάρτη θα δικαστούν οι συλληφθέντες από την εισβολή των ΜΑΤ στους αυτοδιαχειριζόμενους ραδιοσταθμούς της Θεσσαλονίκης ΚΙΒΩΤΟΣ και ΟΥΤΟΠΙΑ.

Σελ. 5

Συνέντευξη

Ο Abel Paz μιλά στο Αλφα

Πρώτο μέρος της συνέντευξης του μαχητή της Ισπανικής επανάστασης. Σκέψεις για το παρόν και το μέλλον.

Σελ. 2

ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ '95

Αντίσταση κι αγώνας χωρίς αναστολή

Η ΙΔΕΑ ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ με όσους-ες βρέθηκαν από αυτούς-ές που έχουν καταδικαστεί χωρίς αναστολή για τα γεγονότα του Πολυτεχνείου 1995.

"Και τι να πούμε;" ήταν μια πρώτη αντίδραση. Όχι δίκην απαξίωσης, αλλά επειδή θεωρούν ότι έτσι κι αλλιώς έχουν ήδη δώσει με τη στάση τους στο δικαστήριο, αλλά και αμέσως μετά την κατάδική τους μια απάντηση σε σχέση με τις αφελείς ερωτήσεις του τύπου "γιατί είσατε μέσα στο Πολυτεχνείο" κλπ, με δηλώσεις που έκαναν τότε προς τον τύπο, σταματώντας έκτοτε τα πολλά λόγια και αναζητώντας τρόπους για να βρεθούν μαζί, να συζητήσουν με αυτούς-ες που είχαν οριστεί για να εισπράξουν αν όχι την αδιαφορία των 500, τουλάχιστον την απουσία τους. Λογικό ίσως, αμέσως μετά τα γεγονότα οπότε χρειαζόταν όλα αυτά να εκμηδυνθούν, να βγούν συμπεράσματα, να ειπωθούν με μια απόσταση και ψυχραιμία. Από την άλλη πάλι, κανείς-μιά από αυτούς δεν άρχισαν να μιλάνε στα μουμουέ, γιατί

δεν ένιωθαν και πάλι την ανάγκη να απολογηθούν ή να δικαιολογήσουν τίποτα, εφ' όσον μάλιστα κάτι τέτοιο δεν έκαναν και στο δικαστήριο.

Ο προβληματισμός όμως της κουβέντας, δεν σταμάτησε εκεί. Χωρίς την έννοια του παράπονου, αλλά της συνειδητοποίησης μάλλον των ορίων ενός χώρου είχαν να κάνουν μερικές παρατηρήσεις.

Για το γεγονός ότι οι ανήλικοι-ες έδωσαν μόνοι-ες τους τη μάχη στο δικαστήριο, σχεδόν εγκατελειμμένοι.

Για το γεγονός ότι η αλληλεγγύη κάπως ξεχάστηκε με το που βγήκαν από την ασφάλεια, με το που καταδικάστηκαν, τουλάχιστον η αλληλεγγύη από πλευράς συντρόφων και μετά άρχισαν οι εύκολες επικρίσεις του τύπου "ξεβρακώματα", "πιαστήκατε στην παγίδα" κλπ που απέδειξαν αφενός τη μοναξιά για καθένα-μιά χωριστά, αφετέρου το πως ο ίδιος ο χώρος είναι μικρόψυχος και βλέπει το δέντρο, χάνοντας τη ζούγκλα της καταστολής η οποία είναι δεδομένη και ξετυλιγε-

ται γύρω μας. Και σε αυτό το σημείο εκτιμήθηκαν οι στάσεις ανθρώπων που χωρίς την ανάγκη να καρπωθούν πολιτική υπεραξία στις πλάτες των αγωνιστών, στάθηκαν στο πλευρό τους εκτιμώντας ότι ανεξάρτητα από την ένταξη η καταστολή είναι καταστολή και οι καταστέλλομενοι - χωρίς διαθέσεις μελοδράματος - θύματα της κρατικής βίας, άρα έτσι απλά αντικείμενα τουλάχιστον αλληλεγγύης.

Σε τελευταία ανάλυση, δεν είχαν κανένα λόγο να δώσουν εξηγήσεις γιατί οι κουκουλοφόροι ήταν πάνω από 500 και αντίθετα έβλεπαν κάθε λόγο να λυπούνται όσοι απείχαν αντί να μετατρέπονται σε κριτές και εισαγγελείς.

Εν κατακλείδι, "θα τα πούμε σύντροφοι και συντρίφισες όχι μέσα από τις στήλες μιας εφημερίδας, αλλά στους δρόμους, στους αγώνες, εκεί που πραγματώνονται η διάθεση για αντίσταση και αλληλεγγύη".

ΜΑΧΟΥ.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ν.Α., Μπ.

★ **Επίδειξη ισχύος, ρατσισμού και γελοιοτήτας από τα ανδρείκελα των ΕΚΑΜ στον καταυλισμό των τσιγγάνων στον Ασπρόπυργο. Σε άρτια συνεργασία, ως συνήθως, με τις τηλεοράσεις που έσπευσαν να καλύψουν το γεγονός και τους εισαγγελέες που φρόντιζαν για την προστασία των ελευθεριών...**

★ **Εικόνες σαν από αμερικανική αστυνομική ταινία, με τσαμπουκάδες κουκουλοφόρους τραμπούκους που βρίζουν, βαράνε, καταστρέφουν ότι βρουν μπροστά τους (ούτως ή άλλως "γύφτοι" είναι, ποιος θα νοιαστεί). Για να μάθουν αυτοί να μην τα βάζουν με την αστυνομία, και να συνηθίσουμε κι εμείς σε τέτοιες ενέργειες ώστε να μην μας κακοφαίνει όταν αύριο μπουένε και στα δικά μας σπίτια.**

★ **Πάντως την επόμενη μέρα έσπευσαν όλοι - κόμματα, δημοσιογράφοι, πολιτικοί, αντιρατσιστές γενικής - να καταδικάσουν τη βαρβαρότητα της αστυνομίας. Επιδεικνύοντας τα "αντιρατσιστικά τους αισθήματα" και τις "δημοκρατικές τους ευαισθησίες" ώστε να μην μπορούν να κατηγορηθούν για συνενοχή.**

★ **Στη σίτιση φτωχογειονιά της Βηρυτού, η οποία ισοπεδώνεται από την εταιρεία "Solidere" ώστε να χτιστεί στην θέση της ένα σύγχρονο κέντρο, κατεδαφίστηκε ένα κτίριο. Μικρή λεπτομέρεια: στο εσωτερικό του βρίσκονταν ακόμα οι καταληψίες κάτοικοι του, οι οποίοι αρνήθηκαν να το εγκαταλείψουν. Αποτέλεσμα: 13 νεκροί και 14 τραυματίες. Μάλλον πέρασαν οι καιροί όπου μπαίνουν οι μπάτσες να εκκενώσουν τα σπίτια. Τώρα τα γκρεμίζουν μια και καλή μαζί με το ενοχλητικό περιεχόμενό τους.**

★ **"Έχετε δίκιο που ζητάτε αυξήσεις αλλά δεν έχουμε τα 300 δις που χρειάζονται" δήλωσε ο υπουργός Κοινωνικών Ασφαλίσεων. "Τα φάγαμε όλα. Ούτε ψιχουλό δεν έμεινε" θα μπορούσε να συμπληρώσει.**

★ **24ωρη απεργία της ΓΣΕΕ και χαράς ευαγγελία για το πενήντημο των διακοπών που προσφέρει. Κάπως έτσι άλλωστε πετυχαίνουν οι "αγωνιστικές κινητοποιήσεις" των (ξεπεσμένων πια) νταβάδων της εργατικής τάξης, κάπως έτσι στήνεται το θέατρο των διαπραγματεύσεων για την επικύρωση της εισοδηματικής πολιτικής.**

★ **Πριν καν αρχίσουν να σκάβουν οι μπουλντόζες για το αεροδρόμιο των Σπάτων, η γερμανική Hochtief ζητάει 12 δις για καθυστέρηση στο χρονοδιάγραμμα. Τρώγοντας έρχεται η όρεξη.**

★ **Τελικά οι άσπρες μέρες που μας υπόσχονταν ήρθαν. Χιόνια σαρώνουν την Ευρώπη, νεκροί από το κρύο, πλημμύρες στην Ελλάδα προς το παρόν. Αποτελέσματα της καταστροφής της οικολογικής ισορροπίας από τον καπιταλιστικό πολιτισμό μας, από αυτούς που διαρρηγνύουν τα ιμάτια τους για τις καταστροφές του κάθε Πολυτεχνείου και τους εκτελεσμένους από "τρομοκράτες".**

Για τη Στήριξη της Αντιεμπνευματικής Μουσικής Έκφρασης

Η κατάσταση που βιώνουμε στη σημερινή κοινωνία, μας βρίσκει να αντικρίζουμε μια πραγματικότητα που καπηλεύεται τις ανάγκες μας για ζωή, έκφραση, επικοινωνία. Έχουμε συνηθίσει πια να αποδεχόμαστε σαν κάτι το φυσιολογικό το ξεπούλημα και τη διαστρέβλωση κάθε αξίας της ζωής. Τα πάντα μπορούν να πουληθούν και να αγοραστούν, αρκεί να έχεις τις χρηματικές προϋποθέσεις για να ανταπεξέλθεις στους όρους του παιχνιδιού. Οι ανάγκες μας, ο χρόνος μας, ο ιδρώτας μας ακόμα και η αξιοπρέπεια μας δεν είναι παρά εξαγοράσιμα είδη

προς κατανάλωση. Τίποτα δεν φαίνεται να μπορεί να πάει κόντρα στο ρεύμα. Ή μήπως δεν είναι έτσι;

Κομμάτι της ζωής μας η μουσική, είναι ο τρόπος που εκφράζουμε τις αγωνίες και ελπίδες μας, είναι το μέσο αυτό που μας δίνει την δυνατότητα να βρεθούμε μαζί, νιώθοντας, ακούγοντας, ουρλιάζοντας. Είναι επιλογή μας και προσωπική μας θέση να μην επιτρέψουμε να καπηλευτεί από τον κυρίαρχο θεό της ελεύθερης αγοράς και του καταναλωτισμού.

Θέσαμε το ζήτημα της αντιεμπνευματικής μουσικής σκηνής όταν ανακαλύψαμε ότι είχαμε τις δυνατότητες να φτιάχνουμε από μόνοι μας τους όρους της μουσικής μας έκφρασης, παίζοντας ή στήνοντας συναυλίες και μουσικές εκδηλώσεις. Θέλαμε να ξεφύγουμε από τις λογικές που συνδέουν την μουσική με ροκ νοστροπείες, εμπούρους, μαγαζάτορες, μάντζερ, κλαμπς, εταιρίες, διανομείς, ΜΜΕ και όλο αυτό το συνονθύλευμα της σαπίλας που ονομάζεται μουσική βιομηχανία και μετατρέπει την έκφραση μας σε εμπόρευμα.

Διαπιστώσαμε ότι όταν η έκφραση μας μέσω της μουσικής γίνεται προϊόν για κατανάλωση, δεν ήταν μόνο αυτή που έχανε το νόημα της αλλά και όλη η αξιοπρέπεια της ύπαρξης μας που σαρωνόταν από την ιδεολογία της αφομοίωσης, μετατρέποντάς μας σε ροκ είδωλα, θεατές, κατ'αναλωτές, οπαδούς, σε όρους και ρόλους μακριά από τις δικές μας επιλογές και τελικά ενάντια μας.

Οραματιζόμαστε ένα κόσμο όπου σκοπός δεν θα είναι το χρήμα που μας κατατάσσει σε νικητές και ηττημένους, αλλά η κάλυψη των αναγκών μας και η αυτοοργάνωση της κοινωνίας που θα μας οδηγήσει στη συνολική αυτοδιεύθυνση της ζωής μας.

Έτσι δεν θα μπορούσε παρά να είναι η επιλογή μας η δημιουργία μιας αντιεμπνευματικής σκηνής, βασισμένη στην αυτοοργάνωση της μουσικής έκφρασης, η οποία αποτελείται κυρίως από μουσικά σχήματα και ομάδες διοργάνωσης συναυλιών με τέτοιο χαρακτήρα. Προσωπικές μουσικές δημιουργίες από δισκογραφικές προσπάθειες και χώροι όπως στέκια, καταλήψεις και άλλες συλλογικότητες, στηρίζουν και διαμορφώνουν τη δράση μας.

Έχοντας λοιπόν σαν σημεία αφε-

τηρίας όλα τα παραπάνω, καλούμε, η Βίλλα Αμαλίας και η Βίλλα Βαρβάρα, όλους αυτούς (μουσικά σχήματα, ομάδες διοργάνωσης συναυλιών, διανομείς Do It Yourself, περιοδικά, ραδιοφωνικούς σταθμούς και όλες τις συλλογικότητες με χαρακτήρα αυτοοργάνωσης) στις 29, 30 και 31 Μαρτίου στη Βίλλα Αμαλίας στην Αθήνα για την προώθηση της αντιεμπνευματικής μουσικής σκηνής.

Θέματα της συνάντησης είναι:

α) Η ενημέρωση για τις μέχρι τώρα κινήσεις μας και μελλοντικοί στόχοι.

β) Μουσική, μουσικοί και εμπορευματοποίηση, ΜΜΕ και αυτοοργάνωση, σχέσεις πομπού-δέκτη.

γ) Η αυτοοργάνωση χθες και σήμερα - προτάσεις για το μέλλον:

- Δημιουργία δικτύου συνεργασίας των ατόμων που συμμετέχουν στο τμήμα.
- Δημιουργία δικτύου διακίνησης υλικού.
- Δημιουργία εξαμηνιαίου ενημερωτικού δελτίου.
- Μετεξέλιξη της δισκογραφικής DIY.

Με αυτό το κείμενο, εκτός από το κείμενο στην συνάντηση, ζητάμε ταυτόχρονα από όσους/ες ενδιαφέρονται να συμμετέχουν σε έναν εσωτερικό διάλογο, όπου θα κατατίθονται κατ' αρχάς απόψεις και προτά-

σεις όσον αφορά την αντιεμπνευματική σκηνή. Τα κείμενα (αν τυχόν υπάρξουν) θα μπορούν να στέλνονται ή στην ΑΛΦΑ ή στην ΤΘ 31427, 10035 Αθήνα ή στην ΤΘ 50868, 54104 Θεσσαλονίκη. Από και πέρα η συλλογή και διανομή των κειμένων αυτών είναι δική μας ευθύνη.

Εκδηλώσεις και συζητήσεις πριν από την οριστική ημερομηνία, είναι θετικό να γίνουν όχι μόνο σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, αλλά και αλλού. Στη Θεσσαλονίκη μια σειρά συναυλιών, όπως αυτή της 17/2, έχουν σαν σκοπό την προπαγάνδη αυτού του τριμήνου, αλλά και την οικονομική στήριξη μιας δισκογραφικής συλλογής από την αυτοοργανωμένη D.I.Y.. Η δουλειά αυτή είναι πρωτοβουλία συντρόφων από Αθήνα και έχει στο δυναμικό της μέχρι τώρα δύο δίσκους (Ανάσα Στάχτη, Shit Hit The Fan). Στις 24 Φεβρουαρίου στη Βίλλα Αμαλίας και στις 10 Μάρτη στη Βίλλα Βαρβάρα θα διοργανωθούν και εκδηλώσεις-συζητήσεις στο προαναφερόμενο πλαίσιο.

Πληροφορίες για παραπάνω εκδηλώσεις αλλά και για τυχόν αλλαγές θα υπάρχουν από την Βίλλα Αμαλίας και τη Βίλλα Βαρβάρα. Πιστεύουμε ότι με τη διοργάνωση του τριμήνου θα μας δοθεί η ευκαιρία ανταλλαγής και προώθησης, απόψεων και εμπειριών, από τη μέχρι τώρα παρουσία της αντιεμπνευματικής σκηνής. Αλλά και ενίσχυσης της τόσο στον οργανωτικό της τομέα, όσο και στη γνώση για την πορεία μας από δω και πέρα.

Κατάληψη Βαρβάρα

Ελεύθερος είναι από την περασμένη Τετάρτη ο αναρχικός Γ. Κρητικόπουλος. Η επιβολή εγγύησης 300.000 δρχ. κι η απελευθέρωση του για λόγους υγείας, με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ότι τελείωσε και η δικαστική του οδύσσεια. Η αρχική ποινή των 12 χρόνων και 40 ημερών που του είχε επιβληθεί πρωτόδικα, εξακολουθεί να εκκρεμεί πάνω από το κεφάλι του. Υπενθυμίζουμε ότι είχε συλληφθεί πριν ένα χρόνο σε μικροεπεισόδια μετά από πορεία αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας στη Θεσσαλονίκη.

Κυκλοφόρησαν...

★ Από την ομάδα ΡΕΚΒΙΕΜ κυκλοφόρησε το βιβλίο *Συνθήκη Σένγκεν: το μονοπώλιο της έννομης βίας και η ενοποίηση των μηχανισμών καταστολής*. Το βιβλίο αυτό γράφτηκε με στόχο την αντιπληροφόρηση σχετικά με τη Συνθήκη του Σένγκεν. Περιέχει συνοπτικά τα άρθρα που στάλθηκαν επίσημα για επικύρωση στην ελληνική κυβέρνηση και πληροφορίες καθώς επίσης και στοιχεία για τον καταστατικό ρόλο που πρόκειται να διαδραματίσει. Η πολιτική και οικονομική ένωση της Ευρώπης ξεκινά με την επιστροφή στην αποτελεσματικότητα του αστυνομικού κράτους το οποίο γίνεται πάνοπλο με τις δυνατότητες της τεχνολογίας και της πληροφορικής. Το βιβλίο καταδεικνύει τους κινδύνους που απορρέουν από ένα τέτοιο σύστημα που θεωρείται ένα μεγάλο βήμα στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης. "Ενάντια στον εκφυλισμό των αξιών του ανθρώπου που επιβάλλουν οι κρατικοί μηχανισμοί μέσα από συστήματα εξαναγκασμού δηλώνουμε την έμπρακτη αντίθεση μας και εκφράζουμε το δικό μας ΡΕΚΒΙΕΜ για όλα αυτά που συμβαίνουν γύρω μας..." (Από τον πρόλογο της έκδοσης)

★ Η ποιητική συλλογή *"Νυχτερινή βάρδια στο ενδοσκόπιο"*. Είναι μια έκδοση τελείως διαφορετική από τις άλλες, καθώς τα ποιήματα τα υπογράφει ο αναρχικός Γιώργος Κρητικόπουλος, καταδικασμένος σε 12 χρόνια φυλάκισης, που μόλις την Τετάρτη απελευθερώθηκε. Την έκδοση την επιμελήθηκαν φίλοι του Κρητικόπουλου και τα χρήματα που συγκεντρώνονται απ' αυτήν προορίζονται για την κάλυψη των δικαστικών εξόδων - προφανώς τώρα θα χρησιμοποιηθούν για την κάλυψη της εγγύησης. Το βιβλίο, που στοιχίζει 1.000 δρχ και κυκλοφόρησε σε 500 κομμάτια, διανέμεται και από τα γραφεία του ΑΛΦΑ στην Αθήνα και στέλνεται με αντικαταβολή σε όποιον/α ενδιαφέρεται στην επαρχία.

★ Το ημερολόγιο του ΑΛΦΑ, η μπροσούρα του Lusmore, η συλλογή φωτογραφιών και κειμένων της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας καθώς και η μπροσούρα για τη συνθήκη Σένγκεν, διατίθενται σε κεντρικά βιβλιοπωλεία σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, στο βιβλιοπωλείο της *Villa Βαρβάρα* (Κρίσπου 7, πλ. Κουλέ Καφέ, Θεσσαλονίκη), στο *Αυτόνομο Στέκι Καβάλας* (Φιλίππου 46), στο *Κοινωνικό Κέντρο Πάτρας* (Τσαμαδού 38). Στέλνονται και ταχυδρομικά - με αντικαταβολή - με ένα τηλεφώνημα στα γραφεία του ΑΛΦΑ (Τετάρτη και Πέμπτη βράδυ στο 6458112).

5 μήνες για συνθήματα!!!

Την Παρασκευή 16 Φλεβάρη δικάστηκαν δύο σύντροφοι στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας για αναγραφή συνθημάτων (πράξη που έγινε τον Ιούλιο του '94). Η στημένη ακροαματική διαδικασία ήταν σύντομη και κατέληξε σε ποινή 5 μηνών και πρόστιμο 100.000 δρχ στον έναν, και 2 μηνών στον άλλον. Χαρακτηριστικό ήταν ότι η μόνη ερώτηση της εισαγγελέως ήταν αν έχουν δουλειά και στην αρνητική απάντησή τους κούνησε επιτιμητικά το κεφάλι της. Το ότι οι σύντροφοι ήταν άνεργοι, σίγουρα θεωρήθηκε επιβαρυντικό στοιχείο...

...στην τελική ευθεία για τον Στ. Αμίλητο

Ο Στέφανος Αμίλητος παραμένει στη φυλακή Χανίων. Συνολικά 2.100.000 δρχ. έχουν ήδη συγκεντρωθεί (893.000 δρχ. από καταθέσεις στο λογαριασμό τραπέζης και άλλα 1.200.000 δρχ. από τις μέχρι τώρα εκδηλώσεις και τα κουπόνια της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης). Άλλες 600.000 δρχ. υπολείπονται (μια και το συνολικό ποσό των 3.000.000 δρχ. μειώνεται με την παρατεινόμενη φυλάκιση του Στέφανου) και η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης διοργανώνει μια τελευταία -ελπίζουμε- συναυλία το επόμενο Σάββατο (περισσότερες πληροφορίες στο επόμενο φύλλο). Η κατάθεση της αίτησης αναστολής εκτέλεσης της ποινής είναι αδύνατη, αφού οι δικαστικές αρχές επιμένουν να καθυστερούν (;) την καθορογραφία των πρακτικών της δίκης. Υπενθυμίζουμε ότι ο λογαριασμός τραπέζης για το Στέφανο είναι 38902342 της Εμπορικής.

Για τους 526 καταληψίες του Πολυτεχνείου έχει ανοιχτεί από συντρόφους λογαριασμός ενίσχυσης, όχι μόνο για τα έξοδα των δικών που έρχονται (και που θα διαρκέσουν μέχρι τον Μάιο), αλλά και για εγγυήσεις σε τυχόν καταδικές. Ο αριθμός του λογαριασμού είναι στην Εθνική Τράπεζα, 068-747974-31.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Το ακόλουθο κείμενο έρχεται να εξηγήσει πως δημιουργήθηκε το Internet και από ποιους.

Εντωμεταξύ στις ΗΠΑ, την Πέμπτη 1 Φεβρουαρίου '96, ο πρόεδρός τους υπέγραψε νομοσχέδιο που είχε ψηφιστεί στο Κογκρέσο, για τις on line τηλεπικοινωνίες. Με τον νόμο αυτόν απαγορεύεται η διάθεση πληροφοριών, εικόνων, κειμένων ή μηνυμάτων με σκοπό την "προστασία της κοινής ηθικής" υποστηρίζοντας πως αυτό θα προστατέψει τους ανήλικους από τη διακίνηση πορνογραφικού υλικού.

Από καιρό, βέβαια, υπάρχουν στο δίκτυο προγράμματα που "φιλτράρουν" πληροφορίες, αλλά τώρα για πρώτη φορά δοκιμάζεται η αστυνόμευσή του. Σίγουρα θα υπάρχει και συνέχεια.

Την περασμένη Πέμπτη, έγινε μια περίεργη διαμαρτυρία μέσα στο δίκτυο, πολλοί έστειλαν μαύρες σελίδες μαζί με την φράση "Αντισταθείτε".

Κείμενα σαν κι εκείνο με τίτλο "Ιντερνέτ και κυβερνητική", του 40ου φύλλου, έχω διαβάσει πολλά. Και σχεδόν παντού συμφωνώ μαζί τους, όταν δεν είναι μυθοποιητικά. Βαρέθηκα, όμως το ύφος τους: λες και καλούν σε σταυροφορία...

Ας ξεκινήσουμε με ... φιλοσοφία της Ιστορίας και ύστερα με την καθ' αυτό Ιστορία.

Εν αρχή ην η Ανελευθερία. Κάθε εξουσιαστικός Πολιτισμός, πριν το φυσικό του τέλος, έχει την ευκαιρία να ζήσει τον εφιάλτη του: την αντιστροφή της κοινωνικής επιθυμίας για Ελευθερία!

Σ' αυτό το στάδιο οι φορείς κι εμπνευστές αυτού του Πολιτισμού, καθώς και το Σύστημα των εξουσιών, αποθρασύνονται και υποκρίνονται στο έπακρο: παρέχουν ψευδαισθήσεις Ελευθερίας, όταν τα πάντα τριγύρω τους, τους διαψεύδουν. Ο στόχος, βέβαια, ο ίδιος: η συνέχιση της ύπαρξής τους, μέσω της μεγιστοποίησης των ζωνών επιρροής τους και της

Στην κοινωνία των υπολογιστών

διεύρυνσης των κάθε ψευδαισθήσεων. Αυτός ο στόχος επιτυγχάνεται με την χρήση των επιτευγμάτων της κάθε εποχής: στην σημερινή, με την χρήση της κυβερνητικής και των τεχνολογιών της πληροφορικής κι Επικοινωνιών.

Ο πρόγονος αυτού που σήμερα ονομάζουμε "Ιντερνέτ", βρίσκεται στο Λάνγκλεθ των ΗΠΑ, όπου και το Αρχηγείο της υπερτρομοκρατικής οργάνωσης των ΗΠΑ, "CIA". Εκεί και στις αρχές του Δεκέμβρη 1969, δημιουργήθηκε το "ARPANET", με σκοπό την σύνδεση των κυβερνητικών κλιμακίων και με την χρηματοδότηση του Υπουργείου Αμύνης των ΗΠΑ. Στην συνέχεια, αυτό το "πρωτόγονο" δίκτυο πέρασε στα χέρια του μεγάλου ιδιωτικού κεφαλαίου, με άγνωστο στον γράφοντα τρόπο! Είναι ακριβώς η εποχή που εγκαθιδρύεται η εποχή του Ενσωματωμένου θεαματικού της Κοινωνίας του θεάματος. Αυτή την εποχή είναι πολύ εύκολο, για τις εταιρείες κατασκευής λογισμικού και συσκευών, να δουν τα τεράστια οφέλη που μπορούν να αποκομίσουν.

Έτσι, χωρίς καμιά τους ν' αξιώσει το μονοπώλιο προώθησης κι ελέγχου του ARPANET - αργότερα Ιντερνέτ - (υπάρχουν και σχετικοί νόμοι που επιβάλλουν κάτι τέτοιο, αν κι αυτοί δεν έπαιξαν σημαντικό ρόλο, τότε), αναπτύσσουν το λογισμικό κι μηχανικό του μέρους, προπαγανδίζουν την σπουδαιότητα του και το αφήνουν να... διαχυθεί στον κόσμο, με πολλά γι' αυτούς οφέλη! Στην απουσία ενιαίου μονοπωλιακού ελέγχου του λογισμικού και μηχανικού εξοπλισμού του Ιντερνέτ, οφείλεται και η ψευδής ρήση "το Ιντερνέτ δεν ανήκει σε κανέναν"! (Αφού ανήκει σε πολλούς, θα συμπλήρωνα εγώ!).

Σ' αυτό το σημείο, δημιουργούνται εθνικές, τοπικές εταιρίες παροχής του αναγκαίου λογισμικού και των τηλεφωνικών γραμμών σύνδεσης με χώρες του εξωτερικού (κύρια με ΗΠΑ)

και μετά BBS (= σύστημα ανακοίνωσης δελτίου, δηλαδή, μικρά ή μεγάλα συγκροτήματα υπολογιστικών μηχανών και λογισμικού, τα οποία παρέχουν "υπηρεσίες" στο κοινό, και είναι ιδιοκτησίας κυρίως ατόμων της λούμπεν αστικής τάξης), καθώς και οι λεγόμενες "βάσεις" ("βάσεις δεδομένων", κάτι παρόμοιο με τις BBS, μόνο που παρέχουν, πλέον και υπηρεσίες Ιντερνέτ και πολύ μεγαλύτερο όγκο πληροφοριών).

Μετά απ' όλα αυτά, ποιος θα εμπιστευτεί το Ιντερνέτ; Ένας "χώρος" δημιουργημένος από την CIA και μόνο φαινομενικά ελεύθερος από τις πολυεθνικές...

Το Ιντερνέτ μόνο σ' ένα πράγμα διαφέρει από τους άλλους "χώρους" της κατεστημένης δημόσιας (ή ιδιωτικής) "Επικοινωνίας": είναι η αιχμή της ανάπτυξής της. Είναι το πεδίο όπου συναντώνται οι "τομείς" που χαρακτηρίζουν το τέλος του αιώνα: τεχνολογία, επικοινωνίες.

Γίνεται συχνά λόγος για την "ελευθερία του Ιντερνέτ" και λένε ότι είναι ... "άναρχο". Οι πολυεθνικές προπαγανδιστές του, σκοπίμως ταυτίζουν την "υψηλή ασφάλεια" του Ιντερνέτ με την ελευθερία. Και την απουσία κυβερνητικής αστυνομίας με την ... άναρχία (που αλλού το έχω διαβάσει αυτό!).

Ο καιρός όπου οι πράκτορες ήσαν απαραίτητοι για τον έλεγχο των κοινωνιών, έχει περάσει (αναφέρομαι, φυσικά στις μάζες, όπου η παρουσία πρακτόρων / κατασκόπων αν δεν είναι αχρείαστη είναι επιβλαβής, κι όχι στις ομαδώσεις ανθρώπων, όπου οι ρουφιάνοι κάνουν θραύση!). Η έμμεση, άδηλη χειραγώγηση είναι προτιμότερη. Λεπτή στους χειρισμούς της, βαθιά... Όσο για τις αστυνομίες, αυξάνονται και πληθύνονται! Σ' όλ' αυτά, το Ιντερνέτ δεν αποτελεί εξαίρεση. Σαν όψη της Κοινωνίας θα χειραγωγηθεί και κατασταλεί, όσο του πρέπει!

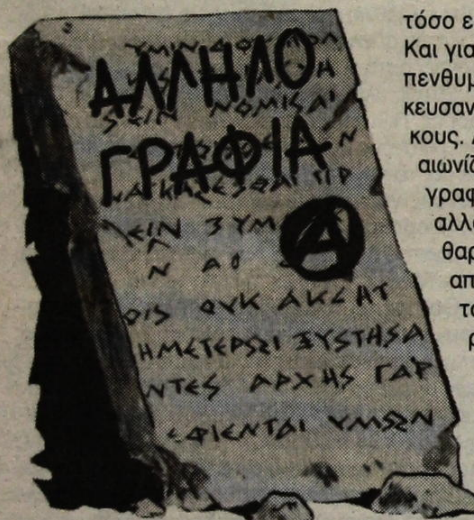
Πρώτα φτιάχνεις μια Κοινωνία και μετά μια Αστυνομία! Και φαίνεται ότι ο Μεγάλος Αδελφός δεν είναι ικανοποιημένος με τον βαθμό "ελευθερίας" (βλέπε: ασφάλεια, ανωνυμία) που παρέχει το Ιντερνέτ. Γι' αυτό η κυβερνητική καταστολή είναι ανεπάρκεια! Σκεφτείτε, όμως, και τουτό: Αν - λέω, αν- το καταστημένο (πολυεθνικές, CIA, think - tanks, κυβερνήσεις, οργανώσεις κλπ, κλπ) δημιούργησε το Ιντερνέτ όχι μόνο για τους δικούς του ανταγωνιστικούς σκοπούς, αλλά και για να εγκλωβίσει την Κοινωνία μέσα του, ώστε να την ελέγξει; "Χαρείτε την ελευθερία, την ομορφιά, τον πλούτο, την ζωντάνια του Διαδικτύου και γίνεται πολίτες του κόσμου"! Και μόλις το μεγαλύτερο μέρος της παγκόσμιας Κοινωνίας μπει στο Ιντερνέτ (ήδη, οι υπολογιστές στους οποίους παρέχουν υπηρεσίες Ιντερνέτ, ξεπερνούν τα τριάντα πέντε εκατομμύρια!), όχι μια αλλά χίλιες αστυνομίες από κοντά!

Το γράφω και παραπάνω: το Ιντερνέτ είναι (σαν την) κοινωνία! Κι όπως όλα τα μέσα / δι-αυλοι επικοινωνίας, θα καταντήσει κι αυτό ελεγχτικό! Οι αδιόρθωτοι, βέβαια, οι μη - κανονικοί πάντα θα υπάρχουν! Τιμή στους αναρχικούς κράκους (ΥΠΑΡΧΟΥΝ!!!) κι ας είναι ψώνια με τα κομπιούτερ...!

Ας μην κάνουμε την μαλακία να μυθοποιήσουμε το Ιντερνέτ! Ας λείπουν οι μεγαλόσχημες κατάρτες και οι σταυροφορίες εναντίον του, από μέρους μας... Όποιος σύντροφος μπορεί και θέλει να το χρησιμοποιήσει, ας το κάνει... Κι αν νοιώσει τον πειρασμό του "Πολιτισμού" τους για interactive παιχνίδι ή για ... βόλτα, ας τα κάνει κι αυτά, αλλά αν χάσει τον Δρόμο, να πάει να γαμηθεί!!!

Επαναστατική χρήση της τεχνολογίας δεν υπάρχει (ογδόντα χιλιάδικα δώσαμε δύο άτομα, για να μπούμε στο Ιντερνέτ!), αλλά μαλάκας δεν είμαι!!! Και σ' όποιον ενδιαφέρεται, μπορώ να δώσω ηλεκτρονικές διευθύνσεις αναρχικών κι αναρχικά sites στο Web.

Γ.Φ.
ΒΟΛΟΣ

Το γράμμα των "πιτσιρικάδων" στο τεύχος 42 της ΑΛΦΑ με εξέπληξε και με εξόργισε. Μπορεί να στηρίζεται βέβαια σε κάποιες αλήθειες, αλλά δεν αναφέρεται σε άλλες, όπως η αδιαφορία των ανήλικων που δεν είχαν το θάρρος να πάρουν την πολιτική ευθύνη σ' αυτό που συμμετείχαν και δημιούργησαν το βράδυ της 17ης Νοέμβρη. Ξεκαθαρίζω ότι δεν είμαι "συνήγορος" των ενήλικων, αλλά προσπαθώ να κρίνω γεγονότα και καταστάσεις, καλύτερα από τους 16χρονους συνομήλικούς μου, που

τόσο εύκολα επιρρίπτουν ευθύνες. Και για να μην παρεξηγηθώ, σας υπενθυμίζω ότι γενικεύω όπως γενικεύσαν κι αυτοί με όλους τους ενήλικους. Δεν μου αρέσει φυσικά να διαιωνίζω αυτή την άχρηστη αλληλογραφία που αφορά αυτό το θέμα, αλλά πρέπει επιτέλους να ξεκαθαριστούν κάποια πράγματα. Θα απαντήσω λοιπόν στα ερωτήματα των "αγανακτισμένων πιτσιρικάδων".

Η έλλειψη αλληλεγγύων κινήσεων προς τους ανήλικους αποτελεί φυσική συνέχεια όσων διαδραματίστηκαν στο δικαστήριο ανηλίκων που είχα την ευκαιρία να τα αναφέρω σε μια κουβέντα στην ΑΣΟΕΕ. Στις απολογίες των "εξεγερμένων" νέων ακούστηκαν πολλά και απαράδεκτα. Άλλος ότι έκλαιγε που εγκλωβίστηκε, άλλος έδωσε περιγραφή ατόμου και άλλα ευτράπελα. Δεν πρόκειται για μία μειοψηφία που τα είπε αυτά. Ήταν η πλειοψηφία. Οι παραπάνω "σύντροφοι" δεν είχαν τη στοιχειώδη αξιοπρέπεια, όχι να στηρίζουν την εξέγερση, αλλά απλώς να μην ρίξουν την ευθύνη πράξεων σε άλλους. Και ας πάψουν κάποιοι να αναφέρουν την πίεση των γονέων. Άμα έχεις και μία στάλα επαναστατικής συνειδητοποίησης, η στάση σου δεν καθορίζεται από μικροαστικά ανθρωπάκια. Και στην τελική πόσοι ανήλικοι στάθηκαν αλληλέγγυοι στους ενήλικους "πρωταίτιους"; Ποιος είχε το φιλότιμο να μην παρουσιαστεί ή να μην απολογηθεί στο δικαστήριο ώστε να μην επιτρέψει τον διαχωρισμό που δυστυχώς πραγματοποιήθηκε; Ελάχιστοι. Και εδώ αναφέρομαι σ' αυτούς που τους "έπαιρνε" να πράξουν τα δύο παραπάνω. Όχι σε όσους είχαν καταδίκες.

Η Επιτροπή Αλληλεγγύης στο Γιώργο Μπαλάφα έχει συνέλθει στην Αθήνα κάθε Δευτέρα στις 8 μ.μ. (Βαλτετσίου 35) και στη Θεσσαλονίκη κάθε Πέμπτη στις 9 μ.μ. (Φραγκίνης 5, Ψαλίουδάδικα - 2ος όροφος).

Και συνεχίζω. Πόσες πανελλήνιες εβδομαδιαίες εφημερίδες ξέρετε να βγαίνουν από τις καφετέριες; Οι κινήσεις συμπαράστασης στον απεργό πείνας Χριστόφορο Μαρίνο από ενήλικους "καφετεριάκηδες" δεν έγιναν; Πού ήταν εκεί η "άγρια νεολαία"; Μάλλον θα ξόδεψε όλη την επαναστατική της οργή στην επετειακή "σύγκρουση" (ποια σύγκρουση;). Αν και εδώ κινδυνεύω να παρεξηγηθώ αφού δεν ξέρω το ποίον των αποστολών του γράμματος και τι στάση κράτησαν στη δίκη και γενικότερα, ώστε να κρίνω ορθότερα. Όσο γι' αυτό που είπε κάποιος στο Πολυτεχνείο για τον νεολαίο που πιάστηκε έξω από τους μπάτσους κι εγώ τον κατακρίνω και τον κατηγορώ. Αλλά η άποψη ενός δεν αντιπροσωπεύει τη στάση των ενήλικων προς τους ανήλικους, αφού ήταν μια μεμονωμένη περίπτωση.

Για να συνοψίσω: Για να έχεις την απαίτηση από κάποιον σύντροφο σου, να σταθεί αλληλέγγυος στο πρόσωπό σου, πρέπει εσύ ο ίδιος να έχεις αποδείξει ότι είσαι σύντροφος αφού πρώτα θα έχεις συμπαράστανε σ' αυτόν. Και κάτι άλλο: Τι είδους κινητοποιήσεις έγιναν απ' τους ανήλικους που δεν αντιλήφθηκαν; Η παρουσία μας στο δικαστήριο ήταν απλώς μια εμψύχωση γι' αυτούς που δικάζονταν. Ο γραπτός λόγος μας ήταν πολύ φτωχός (μιά-δύο προκηρύξεις). Και εδώ κατηγορώ και τον εαυτό μου και όχι μόνο τους άλλους ώστε να σκεπάσω έτσι τη δική μου απουσία. Επίσης η έλλειψη αλληλεγγύης δεν φανερώθηκε μόνο στην περίπτωση των ανήλικων, αλλά είναι μια γενικευμένη αδυναμία του αναρχικού χώρου λόγω μειωμένης μαζικότητας των συντρόφων που δεν μπορούν να ανταπεξέλθουν στον τεράστιο αριθμό των πολιτικών κρατούμενων αυτή την στιγμή, δηλαδή μιας περιορισμένης δυναμικής που υπάρχει. Και εδώ οι ανήλικοι μπορούμε να συνδράμουμε αποτελεσματικότερα για να καλύψουμε αυτή την αδυναμία αντί να αλληλοκατηγορούμαστε. Και στο κάτω-κάτω το "ντροπή μας αν εκδηλώνουμε έτσι

την αλληλεγγύη μας" δεν πάει μόνο στους ενήλικους. Αν συνεχίσουμε να αναλωνόμαστε σε εσωτερικές συγκρούσεις προοιωνίζω μελλοντικά ολισθήματα που κανένα όφελος δεν θα αποφέρει παρά την τελική αυτοκαταστροφική εξόντωσή μας. Οι Στέλιος Αφράτης, Ευαγγελία Τζιούτζια, Γιώργος Βλασσόπουλος και τ' άλλα παιδιά είναι προ των πυλών της φυλάκισης. Ας επαγρυπνούμε...

Γιώργος Κ Αθήνα

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΗΜΑΙΑ, ΓΙΑ ΜΙΑ
ΒΡΑΧΟΝΗΣΙΔΑ. Η ΩΡΑ ΤΗΣ
ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Και ξάφνου κρίση από το πουθενά, ή από εκεί που το περίμεναν. Ο εθνικισμός και ο κίβδηλος πατριωτισμός συναγωνίζονται με τη βλακεία. Πολιτικοί και πολίτες, στα πρόθυρα νευρικής κρίσης.

Σαστισμένοι Μακεδονομάχοι, αρτσούμπαλοι Αλβανοφάγοι, εθνικιστές της τηλεόρασης, κράχτες της αθλιότητας, ένας κόσμος τηλεοπτικός. Βραχονησίδες, πολεμικά καράβια, σημαίες, αγύρτες, γυρολόγοι Καμένιοι, Βουνάτσοι, κραυγές, κου-

Η συντακτική συνέλευση του "ΑΛΦΑ" εύχεται στο συνεργάτη της εφημερίδας Μήτσο και στη σύντροφο της ζωής του υγεία, ευτυχία και μια ελεύθερη ζωή για την κόρη τους που γεννήθηκε την περασμένη Τρίτη.

φάρια νεκρά ή ζωντανά, αναλώσιμες ψυχές.

Πόλεμος, γύρω-γύρω όλοι: Αμερικάνοι Τούρκοι και Έλληνες, Κλίντον, Σιμήτης και Τσιλέρ. Οι εκσυγχρονιστές με ευρωπαϊκά ιδεώδη, με δημοκρατία και ελευθερία, οι πολιτισμένοι Μακεδάρηδες.

Για μια σημαία για μια βραχονησίδα, η ώρα της αλήθειας των talk-show, ο πόλεμος σε απευθείας μετάδοση.

X.T. Θεσσαλονίκη

Εκδηλώσεις

★ Σήμερα, Σάββατο 24/2, στην πλατεία Ν. Ηρακλείου στις 5.30 διοργανώνονται εκδηλώσεις αλληλεγγύης στους 10 διωκόμενους του Πολυτεχνείου '95.

★ Την ίδια ημέρα στη Villa Amalias και στα πλαίσια των συναυλιών για την προπαγάνδισή του τριήμερου 29/2 και 1-2/3 γίνεται συναυλία με τους Ωχρά Σπειροχαίτη και Σμέρνα.

★ Πέμπτη 29/2, Παρασκευή 1 και Σάββατο 2/3 διοργανώνεται στην κατάληψη στέγης Villa Amalias (Αχαρνών 80 & Χέυδεν) τριήμερο "Ενάντια στην εμπορευματοποίηση της τέχνης και της έκφρασης". Οι εκδηλώσεις περιλαμβάνουν έκθεση ζωγραφικής - κόμικς - φωτογραφίας και προβολή slides, διργανώνονται από την D.I.Y. (Do It Yourself) και τη Villa Amalias, στις 8.00 μ.μ.

★ Την Παρασκευή 1η Μάρτη η Επιτροπή Αλληλεγγύης στο Γ. Μπαλάφα (Θεσσαλονίκη) διοργανώνει στο μικρό αμφιθέατρο του Πολυτεχνείου στις 7:30 μ.μ. εκδήλωση - συζήτηση με ομιλητές τους: Σ. Φωτράκη συνήγορο υπεράσπισης του Γ. Μπαλάφα, Β. Βογιατζή συγκατηγορούμενη του Γ. Μπαλάφα, και Ν. Γιαννόπουλο μέλος της Επιτροπής Αλληλεγγύης Αθήνας.

Αλφα
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΑΝΕΛΕΥΣΗΣ

ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 43

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-
ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μ.μ.

ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Το διεθνές πλέγμα κυριαρχίας

Η πρόσφατη όξυνση και ο ανταγωνισμός των κυρίαρχων τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας.

Η όξυνση της ελληνοτουρκικής κρίσης στο Αιγαίο, με τα πρόσφατα γεγονότα στην Ιμια, εγκαινιάζει μια νέα περίοδο στις πολιτικοστρατιωτικές ισορροπίες στην περιοχή και συνδυάζεται με έντονες αλλαγές στο πολιτικό σκηνικό, στην οικονομία και στις παραγωγικές δομές (δημοσίου και ιδιωτικού τομέα) και στις δύο χώρες, με διαφορετικά βέβαια ποιοτικά χαρακτηριστικά και ρυθμούς για την καθεμιά. Βέβαιο είναι πως τόσο η πρόσφατη όξυνση όσο και η από καιρό χρονολογούμενη κρίση στις σχέσεις Ελλάδας-Τουρκίας οφείλεται στον ανταγωνισμό των κυρίαρχων τάξεων των δύο χωρών για τον οικονομικό, πολιτικό και επιχειρησιακό (στρατιωτικό-FIR) έλεγχο του Αιγαίου, όπως και στον ανταγωνισμό τους για επιτυχή οικονομική και πολιτική διείσδυση στα Βαλκάνια - Παραεξείνιες χώρες - Ανατολική Μεσόγειο. Βέβαιο είναι επίσης πως η νέα αυτή περίοδος κρίσης δημιουργεί και νέα κοινωνικοπολιτικά δεδομένα, και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου: Δημιουργία κλίματος εθνικής ομοψυχίας, υποχώρηση των κοινωνικών-ταξικών αντιστάσεων, αύξηση των στρατιωτικών δαπανών, επιβολή νέων φόρων, αύξηση της εκμετάλλευσης και της υποταγής. Ήδη σε ελληνικές αστικές φυλλάδες γίνεται λόγος για επιβολή νέων φόρων σαν αντιστάθμισμα των αυξημένων στρατιωτικών δαπανών και προς αποφυγή της εκτέλεσης των όρων του προϋπολογισμού του '96. Όμως εκτός από τους προαναφερθέντες παράγοντες η κρίση στο Αιγαίο και η παραπέρα εξελίξεις έχουν σχέση και ως ένα μεγάλο βαθμό θα εξαρτηθούν και από τους σχεδιασμούς των αμερικάνων κυρίαρχων πρωτίστως και των ευρωπαίων δευτερευόντως για τις ευαίσθητες περιοχές των Βαλκανίων γενικότερα και του Αιγαίου ειδικότερα. Η ελληνική εξουσιαστική τάξη αμφιταλαντεύεται μεταξύ των δύο πόλων κυριαρχίας, προκρίνοντας παλαιότερα τους αμερικάνους οι οποίοι βέβαια με τη σειρά τους έκαναν θετική παρέμβαση -θετική για την Ελλάδα- στην εμπλοκή με την Αλβανία και την FYROM, ενώ τώρα με τον ευρωπαϊστή Σιμίτη προσεταιρίζονται οι βορειοευρωπαίοι και αφού βέβαια "οι αμερικάνοι μας απογοήτευσαν". Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

Ελληνοτουρκική κρίση και Νέα Τάξη

Όταν οι πολυεθνική δύναμη ισοπέδωνε το Ιράκ με βομβαρδισμούς σφαιριάζοντας χιλιάδες αμάχους προς χάριν της αποκατάστασης της διεθνούς νομιμότητας, ενώ ο πρόεδρος Μπούς με πομπώδες ύφος Ρωμαιο αυτοκράτορα ανακοίνωνε την εγκαίνισή της "Νέας Τάξης", στις υλικές ευημερούσες -όχι για όλους- κοινωνίες της Ευρώπης και της Αμερικής, η πλειοψηφία των "ηγετών", δεν έδειχνε να νοιάζεται και πολύ μιας και οι εκατόμβες αφορούσαν "κακούς ισλαμιστές" και επιτέλους το Ιράκ ήταν πολύ μακριά από τα σπία τους.

Το επόμενο αναβαθμισμένο βήμα της Νέας Τάξης ήταν ο πόλεμος στην πρώην Γιουγκοσλαβία, ένας πόλεμος μέσα στην Ευρώπη (προ των πυλών της Ε.Ε.), όπου οι μουσουλμάνοι έπαψαν να είναι "κακοί" και τη θέση των κακών πήραν οι "ορθόδοξοι Σέρβοι" και οι αποστάσεις μειώθηκαν πάρα πολύ -στην Ελλάδα αρκεί το νοιώθουν σαν δαμόκλειο σπάθη πάνω απ' τα κεφάλια μας. Κατά τη σύγκρουση Ευρωπαίων-Αμερικάνων κυρίαρχων, αρχικά φάνηκαν οι Ευρωπαίοι (Γερμανία, Γαλλία κυ-

ρίως) να έχουν την πρωτοβουλία των κινήσεων, παίζοντας το γνωστό τους ρόλο στη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας και αργότερα στις διπλωματικές κινήσεις της ομάδας επαφής για την επίλυση του προβλήματος. Αφού οι ασκήσεις επί χάρτου των ευρωπαίων απέτυχαν, οι αμερικάνοι επιδεικνύοντας πολιτική και στρατιωτική πυγμή, αφού προηγουμένως είχαν εντάξει στο στρατόπεδο τους τις πολιτικοστρατιωτικές ηγεσίες κροατών και μουσουλμάνων, φτάνουν να διαπράξουν - με τη βοήθεια της στρατιωτικής μηχανής του ΝΑΤΟ- το μεγαλύτερο έγκλημα αυτού του πολέμου: τον ανηλεή βομβαρδισμό στρατιωτικών θέσεων αλλά και αμάχων σερβοβοσνίων. Μέσα από ένα λαβύρινθο διαπραγματεύσεων επιτυγχάνεται η ειρηνευτική συμφωνία του Ντέυτον -μιας ειρήνης ντροπής για τους λαούς των Βαλκανίων- και επισφραγίζεται η κυριαρχία των αμερικάνων και η εγκαθίδρυση της Νεοταξικής βαρβαρότητας στα Βαλκάνια. Ο νατοϊκός στρατός κατοχής των 60.000 σύγχρονων λεγεωνάριων έχει να αντιμετωπίσει ένα πολύ δύσκολο έργο στην καρδιά των Βαλκανίων που είναι σπαρμένο με νάρκες, ανεξέλεγκτες ομάδες και μίσος εναντίον τους. Η "ειρήνη" τους είναι εύθραυστη και επισφαλής.

Το παιχνίδι της υποβοήθησης στην ενεργοποίηση νέων εστιών έντασης, (π.χ. Κασσופέδιο) και ακολούθως του κλεισίματος μετώπων με τους δικούς τους όρους, θα εξακολουθήσουν να παίζουν οι αμερικάνοι για να διατηρήσουν την πολιτική και στρατιωτική υψηλή επιρροή στα Βαλκάνια, παίζοντας πότε το ρόλο του διαιτητή και πότε του εγγυητή της οποίας "ομαλότητας". Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και ο ρόλος τους στην ελληνοτουρκική κρίση. Βέβαια τηρουμένων των αναλογιών και με σαφείς ποιοτικές διαφορές. Εδώ δεν πρόκειται για χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ που πρέπει να ενταχθούν σε νέες ζώνες επιρροής, αλλά για δύο καπιταλιστικά κράτη συμμάχους, που αποτέλεσαν κατά την ψυχροπολεμική περίοδο τις μεθοριακές γραμμές των νατοϊκών γεωπολιτικών συμφερόντων, γειτνιάζοντας με τις χώρες του αδιόρθωτου παραπετάσματος, αλλά και αποτελώντας παράγοντες πολιτικής σταθερότητας και στρατιωτικής ισχύος έναντι των ταραγμένων περιοχών των Βαλκανίων, του Καυκάσου, της Μέσης Ανατολής κλπ.

Ούτε κι ο πόλεμος είναι μια εύκολη απόφαση για την Ελλάδα και την Τουρκία. Στην Ελλάδα με μια ισχυρή κεφαλαιοκρατική τάξη, προσανατολισμένη προς μια αναπτυσσόμενη και διεισδυτική προς τις νέες αγορές οικονομία και με μια σημαντική και υλικά ευημερούσα μικροαστική τάξη, η κοινωνία είναι απροετοίμαστη για έναν τέτοιο πόλεμο απ' τον οποίο σίγουρα θα είχε πολλά να χάσει. Αλλά και η Τουρκία παρά το σαφώς υποδεέστερο βιοτικό επίπεδο και τους ήσσονες όρους οικονομικής ανάπτυξης, έχει ήδη προσελκύσει πολλές επενδύσεις, εκσυγχρονίζεται (βλέπε τελωνειακή σύνδεση με την Ε.Ε.) και θα είχε πιο πολλές ζημιές παρά κέρδη από έναν τέτοιο πόλεμο. Βέβαια δεν μπορούμε να είμαστε κατηγορηματικοί. Αν και τώρα το ενδεχόμενο του πολέμου φαίνεται απίθανο, δεν μπορεί να αποκλειστεί κάποια σύρραξη στο μέλλον, αφού έχουν αλλάξει στο μεταξύ τα κοινωνικοπολιτικά δεδομένα.

Οι αμερικάνοι ελέγχοντας τους εξοπλισμούς Ελλάδας και Τουρκίας (ανοιγοκλείνοντας τη στροφή για στρατιωτικής βοήθειας και αποκαθιστώντας ή ανατρέποντας την περίφημη ισορροπία 7 προς 10), αλλά και ενθαρρύνοντας άλλοτε οξύνσεις και διεκδικήσεις και άλ-

λοτε διαπραγματεύσεις και συμφωνίες δια μέσου διπλωματικών χειρισμών, επιχειρούν την οριοθέτηση ζωνών ελέγχου των δύο χωρών, στις οποίες έχει εκχωρηθεί ρόλος τοπικού πολιτικοστρατιωτικού επιτηρητή (χωροφύλακα). Κατά την παρούσα περίοδο έντασης θα ασκήσουν πιέσεις πότε προς τη μία πλευρά και πότε προς την άλλη (η αρχική θέση του Κλίντον για διμερείς διαπραγματεύσεις για το θέμα του καθεστώτος των βραχονησίδων -πίεση προς την Ελλάδα- αντικαταστάθηκε με πρόταση για προσφυγή στο διεθνές δικαστήριο της Χάγης -πίεση προς Τουρκία- και έπεται συνέχεια στο γαϊτανάκι δηλώσεων και χειρισμών) προσπαθώντας να επιβάλλουν μια λύση πακέτο για τα ελληνοτουρκικά που θα περιλαμβάνει: ρύθμιση των θεμάτων της υφαλοκρηπίδας, των χωρικών υδάτων, των μέτρων οικοδόμησης εμπιστοσύνης (επιχειρησιακός έλεγχος, μεταβολή του υπάρχοντος FIR, ανταλλαγή πληροφοριών για μετακινήσεις στρατιωτικών μονάδων) στο Αιγαίο, συμφωνία τύπου Ντέυτον για Κύπρο με προώθηση διζωνικής ομοσπονδίας και απενεργοποίηση μιας ακόμα θερμής εστίας στη Μέση Ανατολή (μετά τη διευθέτηση της αυτονομίας των παλαιστίνων) και τέλος απεμπλοκή στην ίδρυση των νατοϊκών στρατηγικών στη Λάρισα με άρση του βέτο που έχει θέσει η Τουρκία στο Ν.Α.Τ.Ο. Σίγουρα τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά που να επιτρέπουν γραμμικές απλουστεύσεις ούτε και η αποφόρτιση των θερμών αυτών εστιών θα έρθει τόσο εύκολα όσο ακούγεται, αλλά τον διαιτητικό, εγγυητικό και εν τέλει κυριαρχικό ρόλο των αμερικάνων, τουλάχιστον αυτή τη στιγμή, κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει.

Κοντολογίς οι αμερικάνοι θέλουν να σταθεροποιήσουν την νοτιοανατολική πτέρυγα του Ν.Α.Τ.Ο. (Νότια Βαλκανική) αποκαθιστώντας νέες ισορροπίες, να διαχειριστούν την κρίση στην Βόρεια Βαλκανική, ενώ με τη συνεχή παρουσία νατοϊκών στρατευμάτων στην περιοχή και την ανοχή των ρώσων, κάνουν το πρώτο βήμα για επέκταση του Ν.Α.Τ.Ο. και της κυριαρχίας τους προς ανατολάς. Και όταν βέβαια οι καραβανάδες και οι διπλωμάτες "τελειώσουν τη δουλειά τους", αρχίζει η δουλειά των κεφαλαιοκρατών με άνοιγμα νέων αγορών, επενδύσεις και ο φαύλος κύκλος της κυριαρχίας συνεχίζεται.

Αν και ζούμε στην εποχή της διεθνοποίησης της οικονομίας (GATT) δεν θα πρέπει να ξεχνάμε πως οι όροι λειτουργίας της διεθνοποιημένης οικονομίας έχουν καθοριστεί από τους κραταιούς αυτού του πλανήτη (ΗΠΑ, Ε.Ε., Ιαπωνία) ή καλύτερα έχουν καθοριστεί από τον μεταξύ τους ανταγωνισμό. Δε θα πρέπει επίσης να ξεχνάμε πως για να λειτουργήσει εύρυθμα ο καπιταλισμός είναι απαραίτητο να υπάρχει ροή φυσικών πόρων και φτηνής εργασίας από τις τριτοκοσμικές ζώνες προς τις μητροπόλεις του καπιταλισμού και αντιστροφή ροή εμπορευμάτων, είναι δηλαδή απαραίτητη η ύπαρξη του δίπολου ανάπτυξης-υποανάπτυξης, πλούτου-εξαθλίωσης. Πολλές φορές όμως η αποκατάσταση και ομαλή λειτουργία τέτοιων δίπολων δεν απαιτεί μόνο οικονομικούς όρους, αλλά και πολιτικοστρατιωτικές επεμβάσεις. Άρα ο ιμπεριαλισμός δεν εξαλείφθηκε, αλλά προσαρμόζει και προσαρμόζεται στις νέες τάσεις της παγκοσμιοποίησης της οικονομίας αλλά και της εκμετάλλευσης. Και πιο πολύλη σημασία δεν έχει να αποκαλύψουμε πλήρως το πολυδαίδαλο και πολυεπίπεδο πλέγμα σχέσεων εξάρτησης και επίδρασης των εγχειρημάτων του ιμπεριαλισμού στα Βαλκάνια,

όσο να συνειδητοποιηθούν κοινωνικά τα αποτελέσματα αυτών των διαδικασιών, που δεν είναι άλλα από την επέκταση της εκμετάλλευσης και της υποδούλωσης, την καθιέρωση των όποιων κοινωνικών αντιστάσεων και την βελτίωση των όρων κυριαρχίας πάνω στους λαούς των Βαλκανίων.

Αντίσταση στη νεοταξική βαρβαρότητα και στα κελύσματα.

Σ' αυτό το σημείο κρίνεται κόπσιμο να επισημανθεί ότι οι χειρισμοί των κυρίαρχων για τα Βαλκάνια δεν έχουν το χαρακτήρα ενός μόνιμου και αμετάβλητου σχεδίου, αλλά αναπροσαρμόζεται ανάλογα με τις κοινωνικές αντιστάσεις και τα γενικότερα κοινωνικο-πολιτικά δεδομένα που αντιμετωπίζουν στο διάβα τους.

Στην παρούσα φάση της ελληνικής κοινωνικής πραγματικότητας όπου οι κοινωνικές-ταξικές αντιπαραθέσεις έχουν αμβλυνθεί, ενώ παρόλ' αυτά βρίσκεται εν εξελίξει μια ολομέτωπη επίθεση από κεφάλαιο και κράτος (όξυνση της κρατικής καταστολής, υποβάθμιση των εργασιακών σχέσεων προς όφελος των αφεντικών, αύξηση της ανεργίας και εξαθλίωσης, πολεμικά κελύσματα), είναι δύσκολο να προταθεί στους αντιστεκόμενους μια συνολική πρόταση αντίστασης που να διασφαλίζει όρους αντιστροφής της δυσμενούς κατάστασης και επιτυχίας. Μπορούν όμως να διατυπωθούν κάποιες επισημάνσεις και κάποιες νέες προοπτικές αγώνα.

Το σίγουρο είναι πως οι γενικόλογες και αφηρημένες επικλήσεις για διεθνισμό και ειρήνη -ποια ειρήνη και για ποιους; όχι άλλη ειρήνη με τέτοιους όρους (τύπου Ντέυτον)- δεν βοηθούν την κατάσταση.

Όπως και η απόπειρα υποβάθμισης της έντασης στην οποία έχουν περιέλθει οι ελληνοτουρκικές σχέσεις δεν ωφελεί, αφού το μεγαλύτερο μέρος του κόσμου ασχολείται μ' αυτό το ζήτημα που επιτέλους αποτελεί ένα υπαρκτό πρόβλημα πέρα από τη διόγκωση του που σίγουρα επιχειρούν τα ΜΜΕ.

Αυτό δεν σημαίνει πως δεν πρέπει να επιδιωχθεί η διεθνιστική αλληλεγγύη αναμεταξύ των ταξικών αδελφών μας στα Βαλκάνια, αλλά θα πρέπει αυτή να πάρει σάρκα και οστά με χειροπιαστούς υλικούς όρους και όχι με ιδεατές αναφορές. Πιθανόν το άφθονο μίσος ενάντια στους αμερικάνους και νατοϊκούς ιμπεριαλιστές*, αλλά και το γεγονός ότι πολλοί θα είχαν πολλούς λόγους για να τους διώξουν απ' τα Βαλκάνια, να μπορούσαν να παίξουν το ρόλο του συνδετικού ιστού αναμεταξύ των αντιστεκόμενων στη Νέα Τάξη με τον άλφα ή βήτα τρόπο.

Θα πρέπει δηλαδή να εξεταστεί αν υπάρχουν οι υλικοί όροι και η πολιτική βούληση από πλευράς αναρχικών αλλά και άλλων κοινωνικών υποκειμένων για τη δημιουργία κινήσεων ενάντια στη Νεοταξική βαρβαρότητα και τις επιλογές των κυρίαρχων (συμφωνία Ντέυτον, παραμονή του Νατοϊκού στρατού στη Βοσνία, κλιμάκωση της Ελληνοτουρκικής κρίσης ή μέλ' λους συνομιλίες-συμφωνίες ελλήνων και τούρκων εξουσιαστών και αφεντικών, ίδρυση νατοϊκών στρατηγικών σε Λάρισα και Θεσσαλονίκη). Στόχος η δημιουργία ενός κινήματος με αντιιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά, όχι για εθνική κυριαρχία και ανεξαρτησία, αλλά για την επέκταση του κοινωνικού και ταξικού πολέμου προς μία νέα απελευθερωτική προοπτική.

Α.Α.

* Η μεγάλη πορεία στο Σερράγεβο ενάντια στη συμφωνία του Ντέυτον λίγο πριν την εφαρμογή της, η επίθεση στο αυτοκίνητο του διοικητή Χανς Κόνικ από αγανακτισμένους κατοίκους του Μόσταρ, αλλά και το αντιαμερικάνικο αίσθημα του ελληνικού λαού, συνηγορούν για το λόγο το αληθές.

Τάγματα εφόδου

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Στο επόμενο πλάνο που παραμένει αφόρητο ίδιο, τη σκυτάλη παίρνουν οι κουραδόμαγκες μαυροκουλούδες της Αστυνομίας με βοηθούς τα κοράκια της τηλεθέασης. Οι κάμερες καταγράφουν τα πάντα.

Τους Εκαμίτες που τσαλαπατούν και κλωτσούν στο κεφάλι Ταγγάνους, που γράφουν με σφαίρες το περίγραμμα συλλήφθεντος - υπόπτου για κλοπή ποδηλάτων, που σκίζουν σκηνές, που μπουκάρουν σε παράγκες, που σπάνε αυτοκίνητα

τα, που τραβολογάνε πιτσιρίκια, που βρίζουν, που τρομοκρατούν, που αυτοθαυμάζονται ελλείψει αντιπάλου. Τις γυναίκες που φωνάζουν "έχετε δικίο παλικάρια μου", τους δημοσιογράφους, τους υπουργούς, τους πρωθυπουργούς, τους τηλεθεατές, τους αδικημένους δημάρχους, τους κοινωνικά "ευαίσθητους" που εν πάσει περιπτώσει έχουν και ένα όριο ασφαλείας στην καθεστηκυία κτηνωδία, που ανατριχιάζουν, που καταγγέλλουν την αναίτια βαρβαρότητα.

Είναι οι ίδιοι που κραυγάζουν για τους βρώμικους και αμόρφωτους

γύφτους, είναι οι ίδιοι που καταδιώκουν τους γύφτους που κλέβουν και βιάζουν...

Και πάλι ο κ. Καραμπελιάς με τους κ. Πλεύρη και Καψάλη αυτή τη φορά (θα ήταν άδικο να υποθέσουμε πως η επόμενη τηλεοπτική του εμφάνιση θα είναι με τον κ. Καλέντζη), ο πρόεδρος των ταγγάνων να πλειοδοτεί σε πατριωτισμό με τον φύρερ της 4ης Αυγούστου, ο πρόεδρος του δημοτικού συμβουλίου να δηλώνει με ύφος κακομοιρητιστής, η κ. βουλευτής να ζητάει ντουζιέρες, ο κ. αρχηγός της Αστυνομίας να διαβεβαιώνει πως θα πατάξει τις υπερβάσεις των οργάνων του. Οι Τουρκοφάγοι έχουν τώρα αντικατασταθεί από τους γυφτοφάγους, τα εθνεγερτήρια άσματα από τις μουσικές του Παϊτέ-

ρη και του Μπρέγκοβιτς. Οι δέκτες -θεατές καθηλωμένοι βλέπουν. Βλέπουν εφόδους, βλέπουν δίκες, βλέπουν παρολίγον πολέμους. Παρακολουθούν εικόνες που παραβιάζουν ζωές. Κάμερες και μικρόφωνα πίσω από κλωτσιές, πίσω από "εκπυροσκορπίσεις", πίσω από μαρτυρίες -σοκ, πίσω από τρομοκρατούντες. Κάμερες και μικρόφωνα που αποτελούν τα μετόπισθεν των πρωταίων των ψευδο -γεγονότων, ή μήπως πρωταίτιοι που αποτελούν την εμπροσθοφυλακή των κλεινών στον απόηχο προηγούμενων κύκλων και προετοιμάζουν επιμελώς τους επόμενους. Προκαλούν, κραυγάζουν, κατασκευάζουν εντάσεις, τις επιλύουν, τις καταγ-

γέλλουν, τις αποσύρουν όταν διακρίνουν την κόπωση της τηλεμάζας. Επίπλαστη συμμετοχή σε μια θεαματική υπερπαραγωγή.

"Η ενοχή των ενόχων η ενοχή των αθώνων.

Η σφαγή των αθώνων και το ψέμα ύστερα πάλι το ψέμα η αλήθεια το ψέμα ύστερα η νύχτα κοιμήσου κοιμήσου.

Θα τα ξεχάσεις όλα θα τα ξεχάσεις.

Θα σε σαρώσουν κι εσένα τα χρόνια σκουπίδι".

ΘΑ ΜΑΣ ΣΑΡΩΣΟΥΝ;

Ε.Π.
ΑΘΗΝΑ

Δίκη των δύο ραδιοφώνων στη Θεσσαλονίκη

Στις 12 Μάρτη '96 καλούνται να δικάσουν στο Α' Τριμελές Πλημμελειοδικείο Θεσσαλονίκης με τις κατηγορίες της αντίστασης και της εξύβρισης 12 μέλη και συμπαραστάτες του ράδιο ΚΙΒΩΤΟΣ και του ράδιο ΟΥΤΟΠΙΑ, που είχαν συλληφθεί κατά τη διάρκεια της εισβολής των ΜΑΤ στα δύο αυτοδιαχειριζόμενα κοινωνικά ραδιόφωνα, τέσσερα χρόνια πριν. Το κείμενο που ακολουθεί, εκφράζει το σκεπτικό και τις θέσεις αναρχικών - αντιεξουσιαστών, υπόδικων για την υπόθεση αυτή.

ΣΤΙΣ 16 ΜΑΡΤΗ 1992, εκατό περίπου σύντροφοι και συντρόφισσες, μέλη και συμπαραστάτες του ράδιο ΟΥΤΟΠΙΑ και του ράδιο ΚΙΒΩΤΟΣ, βρεθήκαμε στο studio του ράδιο ΚΙΒΩΤΟΣ υπερασπιζόμενοι την αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνική ραδιοφωνία ενάντια στις αποφάσεις του δημοτικού συμβουλίου και της εισαγγελίας για το κλείσιμο των σταθμών που εκπέμπαν στην Άνω Πόλη. Λίγες ώρες πριν είχε προηγηθεί η αιφνιδιαστική εισβολή της αστυνομίας στο ράδιο ΟΥΤΟΠΙΑ και το κατέβασμα της κεραίας του. Η εισβολή των ΜΑΤ στο ράδιο ΚΙΒΩΤΟΣ, που ακολούθησε, είχε σαν αποτέλεσμα την κακοποίηση όλων όσων βρέθηκαν εκεί και την προσαγωγή 18 από μας. Οδηγηθήκαμε στη Γενική Ασφάλεια και το ίδιο βράδυ 12 από μας στον εισαγγελέα, ο οποίος μας παρέπεμψε σε τακτική δικάσιμο με τις κατηγορίες της αντίστασης και της εξύβρισης. Η απελευθέρωσή μας ήταν αποτέλεσμα των άμεσων κινήσεων αλληλεγγύης και καταγγελίας των κυριάρχων σχεδιασμών για την μπάντα, κινήσεις που οδήγησαν την επόμενη μέρα σε μια διαδήλωση 700 ατόμων που απαιτούσε να σταματήσει κάθε δίωξη ενάντια στα δύο ραδιόφωνα.

Με τις κατηγορίες που μας απαγγέλλονταν, καλούμαστε να δικάσουμε στο Α' Τριμελές Πλημ/κείο στις 12 Μάρτη 1996.

Η παρουσία μας εκείνη τη μέρα στο studio του ράδιο ΚΙΒΩΤΟΣ δεν ήταν τυχαία. Ήδη από αρκετούς μήνες πριν, από τότε που άρχισαν να γίνονται ξεκάθαρα τα σχέδια των αφεντικών -του δήμου και της εισαγγελίας- για το ξεκαθάρισμα στις συχνότητες, είχαν ξεκινήσει οι διαδικασίες οργάνωσης της υπεράσπισης της αυτοδιαχειριζόμενης κοινωνικής ραδιοφωνίας, ενόψει μιας πιθανής επέμβασης των δυνάμεων καταστολής, όποια μορφή και αν έπαιρνε αυτή.

Μετά από μια σειρά κοινών γενικών συνελεύσεων, είχαμε αποφασίσει πως δεν θα επιτρέπαμε το φίμωμα των μοναδικών φωνών αμφισβήτησης του κυρίαρχου λόγου, στην μπάντα των FM.

Δεν βρεθήκαμε, λοιπόν, εκείνο το πρωί στην Άνω Πόλη, απλά για λόγους αξιοπρέπειας, αλλά έχοντας κάνει μια ξεκάθαρη, συνειδητή πολιτική επιλογή. Μια συνειδητή πολιτική επιλογή και απόφαση, όχι μόνο των δύο γενικών συνελεύσεων των ραδιοφώνων, αλλά και ενός μεγάλου αριθμού συντρόφων και συντροφισσών που εντάσσονταν τα εγχειρήματα της αυτοοργάνωσης στις επιλογές ενός συνολικότερου αγώνα.

Την καταστολή των δύο ραδιοφώνων το πρωινό της 16ης Μάρτη 1992 δεν πρέπει να την δούμε ξεχωριστά από την ιστορία της υποτιθέμενης «άνοιξης της ελεύθερης ραδιοφωνίας», που χρονικά εντοπίζεται το '87. Ήταν η χρονιά που επιχειρηματίες, ανώτεροι κομματικοί υπάλληλοι, έμποροι... ανακαλύπτουν στις

συχνότητες ένα ζωτικό χώρο επένδυσης των κεφαλαίων τους. Έτσι, εκεί που κυριαρχούσαν οι αψιμαχίες των «πειρατών», ήρθε να κυριαρχήσει ο άγριος πόλεμος των οικονομικών συμφερόντων. Με σημαία τους την ελεύθερη αγορά και σύνθημά τους «το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό», οι μεγαλοεργολάβοι της μπάντας ξεκίνησαν έναν ξέφρενο οικονομικό ανταγωνισμό, που μεταφράζεται σε περισσότερες επενδύσεις, περισσότερες διαφημίσεις, περισσότερη ισχύ, περισσότερα ψέματα...

Στα μάτια όλων μας, που αποφασίσαμε να υπερασπιστούμε την αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνική ραδιοφωνία, ήταν πλέον ξεκάθαρο πως τα αφεντικά καθόριζαν για τις συχνότητες ένα μέλλον που χωρούσε μόνο όσους θέλουν να επενδύσουν σε κεφάλαιο, να συμμετέχουν στους κύκλους συσσώρευσης κέρδους και ψεύδους, να μπουν στο παιχνίδι της χειραγώγησης και της παραπλάνησης. Ένα μέλλον που ανέλαβαν να το σκηνοθετήσουν το δημοτικό συμβούλιο και η εισαγγελία, εκμεταλλευόμενοι τις κινήσεις των κατόικων της Άνω Πόλης, που αντιδρούσαν στη συγκέντρωση των σημείων εκπομπής στον χώρο τους. Κινήσεις που έβλεπαν μόνο τα συμπτώματα των προβλημάτων και δεν μπορούσαν να εντοπίσουν, πίσω απ' αυτά, τις γενεσιουργές αιτίες, γι' αυτό και δεν μπόρεσαν τελικά παρά να στηρίζουν αυτούς που κατέστρεφαν την περιοχή τους, τους μεγαλοϊδιοκτήτες των μέσων, δίνοντάς τους κιάλας την απαραίτητη κοινωνική αποδοχή ώστε να μεταφερθούν στον Χορτιάτη, ενισχύοντας την θέση τους και μεταφέροντας διογκωμένα τα προβλήματα σε βάρος τώρα των κατοίκων του Χορτιάτη.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες και ενάντια τους υπήρχαν το ράδιο ΟΥΤΟΠΙΑ και το ράδιο ΚΙΒΩΤΟΣ. Στις 16 Μάρτη '92, βρεθήκαμε εκεί, όχι μόνο για να εναντιωθούμε στα σχέδια των αφεντικών, αλλά πολύ περισσότερο για να υπερασπίσουμε τη λειτουργία δύο φωνών που δεν μιλούσαν τη γλώσσα της εξουσίας. Η διαφορά τους από τους κυρίαρχους των μέσων ήταν και είναι ριζική. Αρνούνται τη λογική των διευθυντών και της εξιδίκευσης, τα «πολιτικά» σχόλια των πολιτικών, τη διαφήμιση και την πληροφορία-εμπόρευμα. Αρνούνται την λογική του κέρδους, τις «ευγενείς χορηγίες», την όποια συνδρομή του κράτους και αποφασίζουν ελεύθερα για τις υποθέσεις τους στις γενικές τους συνελεύσεις. Βρεθήκαμε εκεί για να υπερασπίσουμε δύο συλλογικότητες,

που παρόλες τις αντιφάσεις και την πολυσυλλεκτικότητα στο εσωτερικό τους, είχαν επιλέξει να ενταχθούν στο ρεύμα της πραγματικής και ζωτανής κοινωνικής κίνησης, της κίνησης δηλαδή, που αφορά τη ρήξη με τον υπαρκτό κόσμο της εκμετάλλευσης.

Υπερασπιστήκαμε τα δύο ραδιόφωνα, προφανώς όχι γιατί μας ένοιαζε ο πλουραλισμός της μπάντας, αλλά πολύ πέρα απ' αυτό, γιατί αποτελούσαν και αποτελούν μια έμπρακτη καταγγελία του ρόλου των media, αυτών των σύγχρονων φρουρών της τάξης.

Τα ΜΜΕ ανήκουν και αυτά στους ιδιοκτήτες μας, ανήκουν και αυτά στους μεγαλοεργολάβους της ύπαρξης, που το βάθεμα της υποταγής μας σημαίνει γι' αυτούς περισσότερα κέρδη. Η ΤΑΞΗ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΥ είναι η μόνη που μπορεί να εξασφαλίσει την ύπαρξη και τα κέρδη τους και τα media έχουν αναλάβει να περιφρουρήσουν α υ -

κλυσίες των μικροαστών, τους χιλιάδες «ευυπόληπτους πολίτες», όλους αυτούς που δεν αισθάνονται καμιά πρόθεση να απολογηθούν για τον πρόωρο θάνατό τους.

Τα ΜΜΕ είναι ο φρουρός της τάξης, που όταν οι νέες συλλογικοποιήσεις πάνε να ορθωθούν και να μιλήσουν, θα στρέψουν τον ανησυχούντα κοινωνικό πολύτο, τους μικροαστούς, ενάντια σε δημιουργημένους απ' αυτά εχθρούς -τους αλβανούς, τον «εξωτερικό εχθρό», τους αναρχικούς και τα «λοιπά αντικοινωνικά στοιχεία».

Στόχος τους η δημιουργία αποδιοπομπαίων τράγων, έτσι ώστε η διάχυτη κοινωνική δυσανεμία να μην στραφεί ενάντια σ' αυτούς που πραγματικά την παράγουν, τ' αφεντικά.

Η οργανωμένη δίωξη, για ακόμη μια φορά, των δύο αυτοδιαχειριζόμενων σταθμών, έρχεται σε μια περίοδο που η επίθεση της φτώχειας, η κατάρρευση της συναίνεσης, τα νέα σχέδια των αφεντικών, η επέκταση της εξαθλίωσης των εκμεταλλευόμενων έχουν αναδείξει τους κατασταλτικούς μηχανισμούς σε κεντρικούς ρόλους μέσα στην κοινωνία.

Οι αγώνες, που μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, όλο και πιο έντονα κάνουν την εμφάνισή τους, πέρα από το αν είναι διεκδικητικοί μιας παλιότερης κατάστασης ή βάζουν το συνολικό ζήτημα της οικονομικής και κοινωνικής ισότητας, έχουν να αντιμετωπίσουν σε κάθε τους ξέσπασμα την καταστολή, με ένα διαφορετικό -σε περιεχόμενο και ένταση- τρόπο.

Εκεί που πριν βασιλευσαν οι παραχωρήσεις ένθεν και ένθεν, το ηρεμιστικό των media και η βεβαιότητα πως αυτή η κοινωνία μας χωρά όλους, τώρα κυριαρχεί η καταστολή. Η κοινωνία που όλοι είχαν δικαίωμα πρόσβασης σ' ένα μικροαστικό όνειρο, αντικαταστάθηκε από την κοινωνία που όλοι έχουν δικαίωμα πρόσβασης στη βαρβαρότητα και στον παραλογισμό. Ο νεοφιλελευθερισμός καθορίζει πλέον τους κανόνες του παιχνιδιού και μοιράζει τα χαρτιά της καταστολής ενάντια σε όσους εκτρέπουν την ανάγκη τους σε οργή, ενάντια σε όσους αρνούνται ένα άθλιο παρόν και ένα δυσώινο μέλλον, ενάντια, όχι μόνο σ' αυτούς που θέτουν το απελευθερωτικό πρόταγμα, αλλά και σ' αυτούς που αρνούνται την κοινωνία μιας ευημερούσας αισχροφίας.

και μιας τεράστιας εξαθλιωμένης πλειοψηφίας, απλά και μόνο γιατί ανήκουν στην δεύτερη.

Το κράτος και το κεφάλαιο, με τους κατασταλτικούς - δικαστικούς - οικονομικούς - πολιτιστικούς - ιδεολογικούς τους μηχανισμούς, έχουν ξεκινήσει έναν ολομέτωπο πόλεμο για να ξεπερνούν με τις αντιστάσεις και τα όνειρα του καιρού μας, για να περιφρουρήσουν την τάξη, τη νέα τους τάξη.

Μια τάξη, που το βάρβαρο πρόσωπό της έχουν αντικρύσει τον τελευταίο καιρό οι εργάτες των ναυπηγείων στις κινητοποιήσεις τους, οι αγρότες στα μπλόκα της εθνικής, οι συνταξιούχοι απέναντι από τις διμοιρίες, οι φοιτητές έξω από το υπουργείο, οι καταληψίες μαθητές στο δρόμο, οι εργάτες της Καβάλας στα εγκαίνια της ΔΕΘ, οι εργάτες του Βόλου στους αποκλεισμούς των τραπεζών, οι 504 πολιορκημένοι του Πολυτεχνείου, οι διωκόμενοι αγωνιστές απέναντι στους αστυνομικούς και δικαστικούς μηχανισμούς, οι κακοποιημένοι διαδηλωτές σε συγκεντρώσεις αλληλεγγύης...

Υπερασπίσαμε τα δύο αυτοδιαχειριζόμενα κοινωνικά ραδιόφωνα και δικαζόμαστε στις 12 Μάρτη '96 γι' αυτή τη συλλογική επιλογή και δέσμευση.

Η υπόθεση της αλληλεγγύης στη δίωξη αυτή, όπως και σε κάθε άλλη, δεν πρέπει να είναι απόρροια ανακλαστικών κινήσεων, δεν πρέπει να «εκφράζεται για να εκφράζεται». Αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι μιας ηθικής, μιας συνολικότερης στάσης, μιας συνειδητής συμμετοχής, όχι με λόγια, αλλά με πράξεις, σ' έναν αγώνα που καθημερινά βάζει επιτακτικά το ζήτημα της κοινωνικής απελευθέρωσης και υπερασπίζει όποτε χρειαστεί τις επιλογές και τις θέσεις τους.

Το να στεκόμαστε αλληλέγγυοι/ες σε αυτοδιαχειριζόμενα εγχειρήματα και συλλογικότητες, σε κοινωνικούς αγώνες όποτε αυτοί εξελίσσονται, σε διωκόμενους που υπερασπίζονται τις επιλογές τους, αποτελεί ένα σημαντικό και αναπόσπαστο κομμάτι της δράσης μας και της αποστολής μας ενάντια στην παθητικότητα, τον εφησυχασμό, την υποταγή και τις ένοχες σιωπές που θρέφουν αυτή την κοινωνία.

ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΟΥΝΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥΣ

Αναρχικοί- αντιεξουσιαστές, υπόδικοι για την υπεράσπιση του ράδιο ΚΙΒΩΤΟΣ και του ράδιο ΟΥΤΟΠΙΑ από την εισβολή των ΜΑΤ στις 16 Μάρτη 1992

Να μην επιβληθεί η τάξη του νεκροταφείου...

ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟ ΣΚΗΝΙΚΟ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ

ποχές του κρατικού καπιταλισμού.

Το δημαγωγικό χαρακτήρα της πολιτικής του Ζουγκάνοφ εκμεταλλεύτηκε ο Τσουμπάις, πρώην αντιπρόεδρος της Ρωσίας και εμπνευστής του σημαντικότερου προγράμματος ιδιωτικοποιήσεων στην Αν. Ευρώπη, για να επιτεθεί στο ΚΚΡ. Αναρωτιέται μπροστά σε φακούς και κάμερες πως θα συμβαδίσουν οι επανακρατικοποιήσεις και οι ιδιωτικοποιήσεις. Εφτασε μάλιστα στο συμπέρασμα ότι αυτό το είδος πολιτικής θα οδηγήσει αναπόφευκτα σ' ένα τεράστιο λουτρό αίματος στη Ρωσία, διότι οι επιχειρηματίες δε θα παραδοθούν, διευκρινί-

μπάις δε φοβάται να κάνει τέτοιες διαπιστώσεις αφού οι πιέσεις από τους εθνικιστικούς ανταγωνισμούς είναι αφορητές, η κοινωνική εξαθλίωση και η ανέχεια κυριαρχούν στη ρωσική κοινωνία, η κρίση αξιών, η ηθική κρίση και η εγκληματικότητα μαστίζουν την πρώην υπερδύναμη σε τέτοιο βαθμό που όλα είναι πιθανά. Βέβαια το παγκόσμιο κεφάλαιο επεύχεται μια τέτοια εξέλιξη και γι' αυτό επιχειρεί να διαχειριστεί την κρίση μ' ένα απ' τα χαρτιά του για ειδικές περιπτώσεις, τους κομμουνιστές.

Το ΝΑΤΟ ανησυχεί απ' την πλευρά του και θέλει να επεκταθεί προς Ανατολάς, παρά τη διστακτικότητα της Μόσχας που φαίνεται να επιτείνεται απ' τις προεδρικές εκλογές του Ιουνίου όπου ο Γέλτσιν ποντάρει πολλά. Ο γερμανός υπουργός εξωτερικών Κίνγκελ υποθέτει ότι τίποτα δε θα συμβεί στη Ρωσία το 1996 λόγω των προεδρικών εκλογών, υπενθυμίζοντας τον ανταγωνισμό Αμερικής-Γερμανίας για το είδος της επέκτασης προς την Ανατολή. Ηδη η Γερμανία διαμέσω των ιδιωτικοποιήσεων έχει διεισδύσει στο σύνολο της Ανατολικής Ευρώπης.

Εντωμεταξύ η Ρωσία προσπαθεί να χρησιμοποιήσει τους συσχετισμούς στη Μέση Ανατολή για να αντιμετωπίσει τη μειονεκτική της θέση στην Ευρώπη. Προσπαθεί να παρενοχλήσει τ' αμερικανικά συμφέροντα στη Μέση Ανατολή εμπλεκόμενη στο διάλογο Ισραήλ-Συρίας, στον ανταγωνισμό Συρίας-Τουρκίας επιδιώκοντας ένα διαπραγματευτικό χαρτί για το κυριότερο μέτωπο της ρωσικής εξωτερικής πολιτικής: τη διεύρυνση του ΝΑΤΟ προς Ανατολάς. Σπουδαίο ρόλο σ' αυτές τις εξελίξεις θα παίξει ο ειδικός σε θέματα Μέσης Ανατολής υπουργός εξωτερικών Πριμακόφ.

Το εφιαλτικό σκηνικό των γεωπολιτικών ανταγωνισμών και των ανακατατάξεων που προκαλούνται απ' τη νεοφιλελεύθερη πολιτική, οδηγούν τις κοινωνίες σε καταστάσεις με απρόβλεπτες συνέπειες. Μια επαναδραστηριοποίηση της Μόσχας στη Μέση Ανατολή δίνει τη χαρακτηριστική βολή στα όνειρα της Αγκυρας να

διαδραματίσει διευρυμένο περιφερειακό ρόλο στον Καύκασο και την Κεντρική Ασία. Οι επιλογές των ΗΠΑ για τα γεγονότα του Καυκάσου φέρνουν την Αγκυρα σε δυσμενέστερη θέση. Αυτές οι εξελίξεις αγγίζουν και τις ελληνοτουρκικές σχέσεις.

ΣΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ

της ΑΛΦΑ είχαμε αναφερθεί στην επάνοδο των κομμουνιστών, τις συνθήκες που τους οδήγησαν στην εκλογική νίκη (πλειοψηφία με 22% στη ΔΟΥΜΑ) και το ρόλο που επιδιώκουν να παίξουν στο εύθραστο σκηνικό της ρωσικής "δημοκρατίας". Καλούνται από την παγκόσμια επιχειρηματική κοινότητα και το ΔΝΤ να διαχειριστούν την κρίση που μαστίζει τη ρωσική κοινωνία και να εγγυηθούν, διασφαλίσουν, τη συνέχιση των μεταρρυθμίσεων για την πλήρη προσαρμογή της ρωσικής οικονομίας στα πλαίσια της Παγκόσμιας Τράπεζας.

Βέβαια ο Ζουγκάνοφ και οι πρώην σταλινικοί-νυν τεχνοκράτες του, έχουν να αντιμετωπίσουν τον ανταγωνισμό των νεοφιλελεύθερων τεχνοκρατών και πολιτικών που πρώτοι ανέλαβαν το πολιτικό κόστος της αναδιάρθρωσης στα πρότυπα της οικονομίας της αγοράς. Ενώ ο Ζουγκάνοφ δήλωνε στο Διεθνές Οικονομικό Φόρουμ, που διεξάγεται στο Νταβός, ότι το κόμμα του θα βοηθήσει τα μέγιστα για τη δημιουργία κατάλληλων συνθηκών σταθερότητας για την προσέλκυση επενδύσεων και υποσχέθηκε ότι δε θα θίξει τις ιδιωτικοποιημένες επιχειρήσεις που είναι αποδοτικές. Κανονική φιάσα αφού στο εσωτερικό της χώρας δε χάνει την ευκαιρία να μιλά για επανακρατικοποιήσεις και επιστροφή στις παλιές "καλές" ε-

ζοντας ότι το 76% της επιχειρηματικής δραστηριότητας βρίσκεται στα χέρια του ιδιωτικού τομέα. Ο Τσου-

Ανθρακωρύχοι σε απεργία στο Prokopyevsk.

Στιγμές περεστρόικα

Από την 1η Φεβρουαρίου, μισό εκατομμύριο ουκρανοί ανθρακωρύχοι και άλλοι τόσοι στην Ρωσία, έχουν κατέβει σε απεργία, απαιτώντας την καταβολή των δεδουλευμένων που δεν έχουν πληρωθεί από τον Οκτώβριο. Το ουκρανικό και το ρωσικό κράτος χρωστάνε αντίστοιχα 360 και 200 εκατομμύρια δολάρια στους ανθρακωρύχους, που βιώνουν καθημερινά τη μιζέρια και την αθλιότητα της νεοφιλελεύθερης βαρβαρότητας. Οι απεργίες είναι μαζικές, αφού μεθοδεύεται η υποπρολεταριοποίηση ενός από τους πιο δυνατούς κοινωνικούς χώρους της πρώην ΕΣΣΔ, με μεγάλη συμβολή στο συνολικό ΑΕΠ. Η δουλειά σταμάτησε στα περισσότερα ορυχεία της Ουκρανίας, ενώ στη Ρωσία η απεργία απλώθηκε στο 80% του κλάδου. Ενώ η απεργία κλιμακωνόταν, η ουκρανική και ρωσική γραφειοκρατία αγωνιούν μήπως οι κινήσεις των ανθρακωρύχων συνδεθούν με τις απεργίες και τις διεκδικήσεις των εκπαιδευτικών και των εργαζόμενων στην αυτοκινητοβιομηχανία, που συζητούσαν για έναρξη κινητοποιήσεων, ώστε να τους καταβληθούν οι απλήρωτοι και σ' αυτούς μισθοί.

Ο ουκρανός πρωθυπουργός, ενθαρρυνμένος από τις προτροπές του ΔΝΤ, δήλωσε ότι "το κράτος δεν έχει λεφτά για πέταμα" απαντώντας έτσι στις απαιτήσεις των απεργών για τη συνέχιση των κρατικών επιχορηγήσεων στην παραγωγή άνθρακα, που συρρικνώνεται συνεχώς τα τελευταία χρόνια. Στο Ντομπάς απειλούνται με κλείσιμο 30 ορυχεία, αφού η λειτουργία τους αποτελεί «δυσβάσταχτο» κόστος, σύμφωνα με το ΔΝΤ.

Στη Ρωσία, οι νεοφιλελεύθεροι πιέζουν την κυβέρνηση Γέλτσιν, που προσπαθεί να δώσει μια πιο μετριοπαθή εικόνα ενόψει των εκλογών, να ελαχιστοποιήσει τις δαπάνες για την επιχορήγηση της παραγωγής άνθρακα και της γεωργίας, γιατί "προκαλούν προβλήματα στην πορεία των ιδιωτικοποιήσεων". Ο τεχνοκράτης Γιαβλίνσκι -και υποψήφιος για τη ρωσική προεδρεία- πρότεινε στο ΔΝΤ να καθυστερήσει τη δανειοδότηση του ρωσικού κράτους, προκειμένου ο Γέλτσιν να πιεστεί περισσότερο για την εφαρμογή της νεοφιλελεύθερης πολιτικής (ιδιωτικοποιήσεις, προστασία των πολυεθνικών, συρρίκνωση του κράτους πρόνοιας και αναδιανομή του εισοδήματος υπέρ της κυρίαρχης τάξης).

Το αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής είναι η καταδίκευση του ρωσικού λαού σε εξαθλίωση, αφού το 17% του πληθυσμού αντιμετωπίζει σημαντικό πρόβλημα επιβίωσης. Στο Ντομπάς της Ουκρανίας η κατάσταση δεν είναι διαφορετική. Οι εργαζόμενοι στα ορυχεία, που αποτελούν το 3% του οικονομικά ενεργού πληθυσμού, έχουν φτάσει στα όρια της πείνας, καθώς μισθοί, συντάξεις και αποζημιώσεις αναπήρων έχουν να πληρωθούν από το φθινόπωρο. Ταυτόχρονα, οι συνεχείς αυξήσεις στις τιμές των τροφίμων έχουν κάνει τη ζωή μαρτύριο. Τα φάρμακα έχουν γίνει δυσεύρετα και το πόσιμο νερό είδος πολυτελείας. Το 1995, 339 ανθρακωρύχοι βρήκαν το θάνατο από εργατικά «ατυχήματα». Σύμφωνα με τα συνδικάτα, για κάθε εκατομμύριο τόννους κάρβουνου που παράγεται, 4 ανθρακωρύχοι σκοτώνονται -ουσιαστικά- δολοφονούνται συνειδητά από τα ανύπαρκτα μέτρα ασφάλειας εργασίας. Πολλοί ουκρανοί αναγκάζονται να μεταναστεύσουν στη Ρωσία, όπου βέβαια η κατάσταση, όσο αφορά τα εργατικά δικαιώματα, δεν είναι καθόλου διαφορετική.

Σήμερα αυτή είναι η εικόνα, όχι μόνο της Ρωσίας και της Ουκρανίας, αλλά ολόκληρης της ανατολικής Ευρώπης, μετά την κατάρρευση του κρατικού καπιταλισμού. Η παλιά γραφειοκρατία μετασχηματίστηκε και τώρα διαχειρίζεται τα επιβεβλημένα από το ΔΝΤ προγράμματα βίαιης ενσωμάτωσης στην ελεύθερη αγορά. Οι διεθνείς οργανισμοί της κυριαρχίας, που καταστρέφει συστηματικά κάθε έννοια κοινωνικής αλληλεγγύης, ελέγχουν τις κυβερνήσεις του πρώην ανατολικού μπλοκ, εξασφαλίζοντας ότι και το τελευταίο δολλάριο χρηματοδότησης (δηλαδή των ασφυκτικών δανείων που παρέχουν) θα χρησιμοποιηθεί για τις μεταρρυθμίσεις της αγοράς. Η τάξη που διαχειρίζεται τη ζωή και το θάνατο των ρώσων ανθρακωρύχων, επιφυλάσσει ένα δυσώδυνο μέλλον για τους εργαζόμενους όλου του κόσμου. Το έχει αποδείξει άλλωστε...

Από τη "λαϊκή κυριαρχία", στο "λαϊκό καπιταλισμό"

ΤΟΥΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥΣ ΜΗΝΕΣ, η βουλγαρική κυβέρνηση προσπαθεί απεγνωσμένα να προωθήσει τα μέτρα των ιδιωτικοποιήσεων που επιβλέπονται από το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα. Τα προγράμματα αυτά που διαμορφώνονται αποκλειστικά από τους διεθνείς οικονομικούς οργανισμούς με τη συναίνεση της ντόπιας γραφειοκρατίας, διαχειρίζονται από το κρατικό Κέντρο Μεγάλης Ιδιωτικοποίησης. Τα προγράμματα προβλέπουν την ιδιωτικοποίηση επιλεγμένων κλάδων με συμμετοχή από 31% έως 70% στο σύνολο των κρατικών επιχειρήσεων. Το κράτος επέλεξε τη μέθοδο των κουπονιών για τη μορφή των ιδιωτικοποιήσεων. Δηλαδή, εργαζόμενοι από την επιχείρηση υποτίθεται ότι έχουν τη δυνατότητα ν' αποκτήσουν το 20% της πρώην κρατικής επιχείρησης, παίρνοντας αντίστοιχο αριθμό κουπονιών. Τέτοιου είδους σκαρφίσματα προωθεί η Παγκόσμια Τράπεζα και στις άλλες χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ.

Έχουμε δηλαδή μεταφορά του «λαϊκού καπιταλισμού», που πλάσσαν την προηγούμενη δεκαετία οι νεοφιλελεύθεροι πολιτικοί στις ΗΠΑ και Αγγλία, στις χώρες της πάλαι ποτέ «λαϊκής κυριαρχίας». Υποτίθεται ότι με αυτό το σύστημα προωθείται "η ευρύτερη μετοχική ιδιοκτησία, η εξάπλωση του πλούτου και η υπαγωγή της διεύθυνσης των επιχειρήσεων σε μεγαλύτερο δημοκρατικό έλεγχο". Στη βουλγαρική κοινωνία, παρά τη νεοφιλελεύθερη επίθεση, υπάρχει ακόμη η αντίληψη ότι το κράτος οφείλει να ασκεί πολιτική πλήρους απασχόλησης και να στηρίζει ένα σύστημα πρόνοιας που να εξυπηρετεί το σύνολο των κοινωνικών αναγκών. Έτσι, θα πρέπει να εφευρεθεί ο κατάλληλος λόγος και πολιτική για να κερδηθεί η συναίνεση κάποιων

κοινωνικών κομματιών στην αδηφάγα διαδικασία των ιδιωτικοποιήσεων. Τα κουπόνια υποτίθεται ότι δίνουν σε όλους τη δυνατότητα να επωφεληθούν από το γενικό ξεπούλημα στις πολυεθνικές. Η εμπειρία από χώρες που εφαρμόστηκαν ανάλογα εγχειρήματα (πχ. Χιλή, Αγγλία, Τσεχία) δείχνουν ότι οι ιδιωτικοποιήσεις παραμένουν ιδιωτικοποιήσεις, όποια μορφή και αν ακολουθούν. Με δύο λόγια προκαλούν αναδιανομή του κοινωνικού πλούτου προς όφελος του κεφαλαίου και αυξάνουν το ποσοστό συγκέντρωσης των παραγωγικών δυνάμεων που κατέχουν οι διάφορες πολυεθνικές.

Έτσι, η αρμόδια συμβουλευτική επιτροπή της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τις ιδιωτικοποιήσεις στην κεντρική και ανατολική Ευρώπη, προτρέπει ανοιχτά τους ξένους επενδυτές να συμμετάσχουν στα προγράμματα ιδιωτικοποιήσεων που εφαρμόζονται στη Βουλγαρία. Στα προγράμματα αυτά υπάρχουν και οι πιο δυναμικοί και παραγωγικοί κλάδοι της βουλγαρικής οικονομίας. Αυτοί θα αναδιρθωθούν με αποτέλεσμα την απώλωση για χιλιάδες εργαζόμενους, ενώ κάποιοι στρατηγικοί τομείς, όπως ο τουρισμός και τα διυλιστήρια πετρελαίου θα συνεχίσουν να βρίσκονται κάτω από κρατικό έλεγχο για την ενίσχυση της ντόπιας ελίτ και την αποφυγή κοινωνικών αναταραχών.

Πάντως, παρά τα οποιαδήποτε προγράμματα ιδιωτικοποιήσεων και τα συνακόλουθα ιδεολογήματα για "ανάπτυξη και ευημερία" που τα συνοδεύουν, είναι σίγουρο ότι αποκλείεται η μαζική εισόδος ξένων κεφαλαίων για παραγωγικές επενδύσεις στις χώρες της πρώην ανατολικής Ευρώπης. Κάποιες θα πάρουν θέση στην περιφέρεια της Ευρωπαϊκής Ένωσης και κάποιες άλλες στην ημιπεριφέρεια. Αυτές θα χρησιμεύουν για την συμπίεση των μισθών και του εργατικού κόστους στις χώρες του μητροπολιτικού καπιταλισμού, οργανώνοντας την εκμετάλλευση που παράγει το κεφάλαιο με καλύτερους όρους γι' αυτό, μέσα από την διεθνοποίησή του. Ο νέος παγκόσμιος καταμερισμός «εκδημοκρατίζει» την αθλιότητα, δίνοντας μεγαλύτερες εξουσίες στα αφεντικά.

Η εξέγερση της Κρονστάνδης

ΣΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ 1921 η Ρωσία βρίσκεται σε μια τρομακτική οικονομική κατάσταση. Η ποσότητα των τροφίμων που μοιράζονται με δελτίο μειώνεται κατά το ένα τρίτο. Χιλιάδες άνθρωποι πεθαίνουν από πείνα και από το κρύο, αφού εκτός από την έλλειψη τροφίμων, δεν υπάρχει ούτε καύσιμη ύλη για τη θέρμανση των κατοικιών. Στις 15 Φλεβάρη, στη Μόσχα, ξεσπά απεργιακό κύμα που καταστέλλεται από τον στρατό, καταστολή που συνοδεύεται από την απλόχερη διανομή αφηρημένων υποσχέσεων. Λίγες μέρες μετά ο απεργιακός πυρετός μεταφέρεται στην Πετρούπολη. Η στρατιωτική φρουρά της πόλης τίθεται σε επιφυλακή. Πολλές μονάδες δηλώνουν ότι δεν υπάρχει περίπτωση να πολεμήσουν ενάντια στους εργάτες. Οι κομμουνιστές τις αποβλήνουν και μεταφέρουν στρατεύματα από την επαρχία. Πραγματοποιούνται μαζικές συλλήψεις μενσεβίκων, αναρχικών, σοσιαλεπαναστατών και όσων άλλων πολιτικών αντιπάλων των μπολσεβίκων παρέμεναν ακόμα ελεύθεροι. Ο κομμουνιστικός τύπος δεν αναφέρει καν τη λέξη απεργία, χαρακτηρίζοντας τους εργάτες "χασομέρηδες, εχθρούς της επανάστασης". Ο φόβος ότι οι οικονομικές διεκδικήσεις μπορούν να μετατραπούν σε πολιτικές, οδηγεί τους κομμουνιστές στην υλοποίηση ενός ωμού όσο και απίστευτου εκβιασμού: κόβουν το συσσίτιο από τους απεργούς, καταδικάζοντας τους έτσι ουσιαστικά σε θάνατο από πείνα. Η Πετρούπολη μεταβάλλεται σε ένα απέραντο στρατόπεδο. Στρατιωτικά μπλόκα, περιπολίες ένοπλων τμημάτων, συνεχής τρομοκρατία. Οι μπολσεβίκοι απειλούν τους εργάτες λέγοντάς τους ότι αν συνεχίσουν την απεργία, "θα επέμβουν οι ναύτες της Κόκκινης Κρονστάνδης".

Η Κρονστάνδη ήταν η βάση του στόλου της Βαλτικής, ένα νησάκι-φρούριο κοντά στην Πετρούπολη. Οι ναύτες της Κρονστάνδης θεωρούνταν προαργίον του αγώνα ενάντια στο τσαρικό καθεστώς. Ήδη το 1905-1906 και το 1910 είχαν πραγματοποιήσει αντιστατικές εξεγέρσεις που πνίγηκαν στο αίμα. Ναύτες της Κρονστάνδης ήταν οι πρωταγωνιστές της πορείας της 4ης Ιουλίου 1917 που με σύνθημα "όλη η εξουσία στα σοβιέτ" συγκλόνισε την Πετρούπολη και διαλύθηκε μόνο μετά την αιματηρή επέμβαση των στρατευμάτων που παρέμεναν πιστά στην προσωρινή κυβέρνηση του σοσιαλδημοκράτη Κερένσκι που είχε σχηματιστεί μετά την κατάρρευση του τσαρικού καθεστώ. Τον Οκτώβριο του 1917, ήταν οι κανονιοβολισμοί του θωρηκτού "Ωρόρα" από τη βάση της Κρονστάνδης που έδωσαν το σύνθημα για την επίθεση στα χειμερινά ανακτορά. Και τώρα, όλη αυτή η επαναστατική παράδοση, όλες οι αιματοβαμμένες εξεγέρσεις του παρελθόντος, μετατρέπονται από τους μπολσεβίκους σε μαμπαούλα για να διατηρήσουν την εξουσία τους, για να τρομοκρατήσουν τους απεργούς!

Μόλις οι ναύτες της Κρονστάνδης πληροφορούνται τα γεγονότα στην Πετρούπολη, στέλνουν απεσταλμένους για να εξακριβώσουν τι συμβαίνει στην πραγματικότητα. Με την επιστροφή των εκπροσώπων πραγματοποιείται συνέλευση στο θωρηκτό "Πετροπαβλόφσκ" στην οποία συμμετέχουν και οι ναύτες του θωρηκτού "Σεβαστοπόλ". Είναι 28 Φλεβάρη του 1921. Τα πληρώματα των δύο θωρηκτών συντάσσουν ένα κείμενο με 15 αιτήματα. Την επόμενη ημέρα, σε κεντρική πλατεία της Κρονστάνδης, πραγματοποιείται γενική συνέλευση πολιτών και ναυτών με συμμετοχή 16.000 ατόμων που εγκρίνει το κείμενο. Τα 15 αιτήματα που αποτέλεσαν την αφετηρία για τα αιματηρά γεγονότα της Κρονστάνδης είναι τα ακόλουθα:

ΔΑ ΜΑΚΕΤΕ ΛΑΒΑΓΚΑ ΚΡΑΧ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

1ο. Δοσμένον ότι τα σημερινά σοβιέτ δεν εκφράζουν τη θέληση των εργατών κι αγροτών, να προκηρυχθούν νέες εκλογές που θα διεξαχθούν με μυστική ψηφοφορία και με ελεύθερη προεκλογική προπαγάνδα για όλους τους εργάτες κι αγρότες.

2ο. Να δοθεί ελευθερία του λόγου και του τύπου σ' όλους τους εργάτες κι αγρότες, στους αναρχικούς και στα σοσιαλιστικά κόμματα της αριστεράς.

3ο. Να εξασφαλιστεί η ελευθερία των συγκεντρώσεων για τα εργατικά συνδικάτα και τις αγροτικές οργανώσεις.

4ο. Να συγκληθεί μια εξωκομματική συνδιάσκεψη των εργατών, των κόκκινων στρατιωτών και των ναυτών της Πετρούπολης, της Κρονστάνδης, και της επαρχίας της Πετρούπολης το αργότερο ως στις 10 Μάρτη 1921.

5ο. Ν' απελευθερωθούν όλοι οι πολιτικοί κρατούμενοι που ανήκουν σε σοσιαλιστικά κόμματα, καθώς επίσης κι όλοι οι εργάτες, αγρότες, στρατιώτες, ναύτες, που φυλακίστηκαν για την αναμειχτή τους σε διάφορα εργατικά κι αγροτικά κινήματα.

6ο. Να εκλεγεί μια επιτροπή για να εξετάσει τις περιπτώσεις εκείνων που κρατούνται στις φυλακές και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

7ο. Να καταργηθούν όλα τα πολιτικά "παρερτήματα", γιατί κανένα κόμμα δεν πρέπει να έχει ειδικά προνόμια αναφορικά με την προπαγάνδα των ιδεών του, ούτε να παίρνει χρηματική ενίσχυση απ' το κράτος γι' αυτό το σκοπό. Αντί γι' αυτά, προτείνουμε να δημιουργηθούν μορφωτικές και πολιτιστικές επιτροπές, που θα εκλέγονται απ' τους κατοίκους κάθε περιοχής και θα χρηματοδοτούνται απ' την Κυβέρνηση.

8ο. Να καταργηθούν αμέσως όλα τ' αποσπάσματα των μπλόκων.

9ο. Να εξισωθούν οι μερίδες τροφίμων όλων των εργαζόμενων, μ' εξαίρεση εκείνους που απασχολούνται σ' επικίνδυνες κι ανθυγιεινές εργασίες.

10ο. Να καταργηθούν όλα τα ειδικά κομμουνιστικά τμήματα σ' όλες τις μονάδες του στρατού, καθώς επίσης κι οι κομμουνιστές φρουρές στα εργοστάσια και τα ορυχεία. Σε περίπτωση ανάγκης, αυτά τα αμυντικά καθήκοντα μπορούν ν' ανατεθούν σε άντρες που θα εκλέγουν οι στρατιώτες και στους ίδιους τους εργάτες των εργοστασίων.

11ο. Να δοθεί στους αγρότες πλήρης ελευθερία δράσης αναφορικά με τη διαχείριση της γης τους κι επίσης το δικαίωμα να εκτρέφουν ζώα, με την προϋπόθεση ότι θα τα βγάζουν πέρα μόνοι τους, δηλαδή, δίχως να χρησιμοποιούν μισθωτή εργασία.

12ο. Να ζητηθεί απ' όλες τις μονάδες του στρατού, καθώς επίσης κι απ' τους συντρόφους ενέλιπδες, να υποστηρίξουν το ψήφισμα μας.

13ο. Ν' απαιτήσουμε να δοθεί απ' τον τύπο η πιο πλατιά δημοσιότητα στις αποφάσεις μας.

14ο. Να οριστεί μια Κινητή Επιτροπή Ελέγχου.

15ο. Να επιτραπεί στους βιοτέχνες ν' ασκούν ελεύθερα το επάγγελμά τους, αρκεί να μη χρησιμοποιούν μισθωτούς εργάτες.

Αμέσως μόλις οι μπολσεβίκοι ενημερώνονται για τα γεγονότα, ανακοινώνουν ότι "η ανταρσία της Κρονστάνδης είναι δάκτυλος της γαλλικής αντικατασκοπείας" και αρχίζουν αλεμικές προετοιμασίες. Διαδίδουν ακόμα πως στην Κρονστάνδη έχουν συλληφθεί μπολσεβίκοι που βασανίζονται κι εκτελούνται και ότι αρχηγός της ανταρσίας είναι κάποιος τσαρικός στρατηγός. Την επομένη ημέρα κυκλοφορεί ανακοίνωση του "Προσωρινού Γραφείου του Κομμουνιστικού Κόμματος Ρωσίας (μπολσεβίκοι)" της Κρονστάνδης που δηλώνει ότι υποστηρίζει τα αιτήματα των ναυτών και των πολιτών. Στις 5 Μάρτη ο Τρότσκι στέλνει το ακόλουθο τηλεγράφο: "Η κυβέρνηση

των εργατών και των αγροτών αποφάσισε, ότι το φρούριο της Κρονστάνδης και τα πλοία, που στασίασαν, πρέπει να τεθούν αμέσως κάτω από τις διαταγές της Σοβιετικής Δημοκρατίας.

Ύστερα απ' αυτό διατάξω: Όλοι όσοι σήκωσαν χέρι εναντίον της σοσιαλιστικής πατρίδας, να καταθέσουν αμέσως τα όπλα. Όσοι δεν υπακούσουν, θα αποβλήνουν και θα παραδίδονται στις σοβιετικές αρχές. Οι στασιαστές να απολύσουν χωρίς χρονοτριβή τους κομμισάριους και τους άλλους εκπροσώπους της κυβέρνησής τους, που έχουν συλλάβει.

Μόνοι όσοι παραδοθούν ανενόχως, θα μπορούν να υπολογίζουν στην επιείκεια της Σοβιετικής Δημοκρατίας.

Δίνω ταυτόχρονα διαταγή να προετοιμαστεί η συντριβή της ανταρσίας με τη δύναμη των όπλων. Όλη την ευθύνη για τις ζημιές, που ενδέχεται να υποστεί ο άμαχος πληθυσμός εξ' αιτίας της προσφυγής στα όπλα, θα την έχουν οι αντεπαναστάτες στασιαστές. Αυτή η προειδοποίηση είναι η τελευταία".

Η απάντηση των εξεγερμένων είναι ξεκάθαρη:

Ο "στρατάρχης" Τρότσκι απειλεί την επαναστατημένη και λευτερη Κρονστάνδη, που εξεγέρθηκε ενάντια στην απολυταρχική εξουσία των μπολσεβίκων και των κομμισαρίων τους. Απειλεί να μακελώσει τον άμαχο πληθυσμό της Κρονστάνδης, κανονιοβολώντας την, επειδή οι εργάτες αποτίναξαν το ζυγό της δικτατορίας του Κόμματος.

Όταν ξεσηκώθηκε ο λαός, στα 1905, ο στρατηγός Τρέπωφ ανέλαβε "να αποκαταστήσει την τάξη" με τα όπλα. "Μην κάνετε οικονομία στις σφαίρες" ήταν η διαταγή που έδωσε στα στρατεύματά του. Και τώρα ο Τρότσκι, ο νέος Τρέπωφ, δίνει την ίδια διαταγή στα δικά του στρατεύματα. Θα χρειαστείτε μπλόκινες σφαίρες για τους επαναστατημένους ναύτες, εργάτες και κόκκινους στρατιώτες.

Γιατί αυτός ο δικτάτορας της Σοβιετικής Ρωσίας δε δίνει δεκάρα αν θα σκοτωθούν οι εργαζόμενες μάζες. Το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι να διατηρηθεί το κόμμα του στην εξουσία. Έχει το θάρρος να μιλάει σ' όνομα της μαρτυρικής Σοβιετικής Ρωσίας και να υπόσχεται ότι θα μας αμνηστεύει.

Κι είναι αυτός ο ίδιος ο Τρότσκι, ο αιματοβαμμένος αρχηγός της μπολσεβίκικης μυστικής αστυνομίας και των κοζάκων της, που χύνουν αλυπητά ποτάμια από αίμα για να σταθεί στα πόδια της η απολυταρχία του κόμματος, αυτός που πνίγει κάθε λεύτερη σκέψη, που τολμάει και μιλάει μ' αυτόν τον τρόπο στους Κρονστανδιανούς, που κρατάνε θαρραλέα και σταθερά την κόκκινη σημαία της επανάστασης.

Οι μπολσεβίκοι ελπίζουν να παλινорθώσουν τη δικτατορία τους, σκοτώνοντας τους εργαζόμενους και φυλακίζοντας τις οικογένειές τους. Θέλουν να αναγκάσουν τους ναύτες, τους κόκκινους στρατιώτες και τους εργάτες να σκύνουν το κεφάλι για να ξανακάτσουν στο σβέρο τους. Ονειρεύονται μάλιστα να καλοστροφική τους πολιτική που έχει οδηγήσει την εργαζόμενη Ρωσία στην άβυσσο του χάους, του λιμού και της μείζεριας.

Φτάνει πια!

Δεν θα μας ξεγελάσουν!

Μπολσεβίκοι, οι ελπίδες σας είναι μάταιες κι οι απειλές σας ανώφελες. Το νέο επαναστατικό κύμα των εργαζόμενων έχει σηκωθεί. Θα κατακλύσει τη χώρα και θα την καθαρίσει απ' τους ανάξιους σφετεριστές και τους ξετσίπωτους συκοφάντες που τη μολύνουν. Κι όσο για την επιείκιά σας κύριε Τρότσκι, σας τη χαρίζουμε.

Την ίδια μέρα μια ομάδα από τους λεγόμενους "σοβιετικούς" αναρχικούς (αναρχικοί που είχαν υποστηρίξει τα σοβιέτ και είχαν κάποιες σχέσεις με τους μπολσεβίκους) πείθουν τους γνωστούς αμερικάνους αναρχικούς Αλ. Μπέρκμαν και Έμμα Γκόλ-

ντμαν καθώς και το γραμματέα της Ένωσης Ρώσων Εργατών των ΗΠΑ που εκείνη την εποχή βρίσκονταν στην Πετρούπολη, να σχηματίσουν όλοι μαζί μια ομάδα μεσολάβησης για να αποτραπεί η ένοπλη αναμέτρηση. Οι μπολσεβίκοι όχι μόνο αρνούνται τη μεσολάβηση, αλλά στη συνέχεια συλλαμβάνουν και τους περισσότερους από τους ρώσους "μεσολαβητές". Η βίαιη καταστολή της Κρονστάνδης έχει ήδη αποφασιστεί.

Οι μπολσεβίκοι, με κύριο υπεύθυνο τον Τρότσκι, συνεχίζουν να συγκεντρώνουν στρατεύματα μεταφέροντας δυνάμεις από τα βάθη της ανατολής, προσέχοντας μάλιστα τα μέλη των στρατιωτικών μονάδων να μην μιλούν ρώσικα για να μην μπορούν να συνεννοηθούν με τους εξεγερμένους. Δίνουν τηλεγράφο στην Κρονστάνδη να παραδοθεί μέχρι τις 7 Μάρτη. Στις 18 και 45' πέφτουν οι πρώτες οβίδες ενάντια στους εξεγερμένους. Τις επόμενες ημέρες συνεχίζονται οι βομβαρδισμοί της Κρονστάνδης και πραγματοποιούνται ορισμένες μικρές κλίμακες, μάλλον αναγνωριστικές, κυβερνητικές επιθέσεις. Στις 13 Μάρτη οι εξεγερμένοι ζητούν απεγνωσμένα τη βοήθεια του διεθνούς προλεταριάτου με το ακόλουθο μήνυμα:

Τα εχθρικά αεροπλάνα, σαν αρπακτικά πουλιά, πετούν πάνω απ' την Κρονστάνδη και ρίχνουν βόμβες σκοτώνοντας τον άμαχο πληθυσμό. Παρ' όλα αυτά συνεχίζουμε να διαφεντεύουμε τα ιερά δικαιώματα των εργαζόμενων. Πρέπει να μάθουν όλοι ότι αγωνιζόμαστε για την πραγματική εξουσία των εργαζόμενων, ενώ ο Τρότσκι, ο Ζινόβιεφ και η συμμορία τους σφάζουν και τουφεκίζουν μόνο και μόνο για να διατηρήσουν τη δικτατορία τους. Πρέπει να μάθουν όλοι ότι αυτοί οι εγκληματίες λένε ψέματα βελιώνοντας πως υπακούμε τάχατες σε τσαρικούς στρατηγούς.

Δώδεκα μέρες τώρα, μια χούφτα ήρωες, ναύτες, εργάτες και κόκκινοι φαντάροι κρατούν απάνω τους, απομονωμένοι απ' τον έξω κόσμο, το βάρος των επιθέσεων των αμμοβόρων μπολσεβίκων. Εμείς όμως θα μένουμε στις θέσεις μας. Θα συνεχίσουμε τον αγώνα μέχρι

την τελική νίκη, ή θα πεθάνουμε φωνάζοντας: Ζήτω τα ελεύθερα Σοβιέτ! Τα σημερινά Σοβιέτ λένε ψέματα!

Σύντροφοι, έχουμε ανάγκη απ' τη βοήθειά σας. Εξεγερθείτε εναντίον των καταπιεστών σας, των κομμισαρίων. Καταρμένον νά 'ναι όλοι οι δολοφόνοι!

Γεια σας, αδέρφια!

Μάταια όμως. Οι εκκλήσεις τους δε φτάνουν ούτε καν στον πληθυσμό της Πετρούπολης, την ίδια στιγμή που οι μπολσεβίκοι κορυφώνουν την εκστρατεία παραπληροφόρησης και συκοφάντησης. Οι εξεγερμένοι, στις 14 Μάρτη απορρίπτουν κάθε ιδέα για συμβιβασμό. Στις 3 το πρωί της 17ης Μάρτη οι μπολσεβίκοι εξαπολύουν την τελική, ολοκληρωτική στρατιωτική έφοδο ενάντια στην Κρονστάνδη. Δεκάδες χιλιάδες στρατιώτες, με υποστήριξη πυροβολικού, διασχίζουν τους πάγους που ενώνουν την Κρονστάνδη με τις ακτές της Πετρούπολης και επιτίθενται στην πόλη από όλες τις μεριές της. Οι μάχες θα κρατήσουν μέχρι το απόγευμα της 18ης Μάρτη. Οι κομμουνιστές έχουν τρομακτικές απώλειες, άγνωστος αριθμός ερυθροφρουρών χάνεται μέσα στις τρύπες που ανοίγουν οι βολές των κανονιών στους πάγους της Βαλτικής. Υπολογίζεται ότι οι νεκροί και οι τραυματίες του κοκκινού στρατού ξεπερνούν τους 10.000 άντρες. Οι απώλειες των εξεγερμένων είναι μικρότερες, γύρω στους 600 νεκρούς και 1000 τραυματίες. Πολλοί περισσότεροι όμως θα εκτελεστούν αργότερα ή θα πεθάνουν στα κάτεργα και τη Σιβηρία. Οχτώ χιλιάδες από τους εξεγερμένους καταφέρνουν να ξεφύγουν διασχίζοντας τους πάγους και περνώντας τα σύνορα με τη Φινλανδία. Πολλοί από αυτούς όμως θα απελαθούν αργότερα (ακόμα και 2 δεκαετίες αργότερα) και θα οδηγηθούν στα σταλινικά κολαστήρια ή στο εκτελεστικό απόσπασμα.

Είναι 18 Μάρτη του 1921. Τραγική ειρωνία της τύχης... Την ίδια ώρα που ο κόκκινος στρατός διεξάγει εκκαθαριστικές επιχειρήσεις στους δρόμους της κατλημμένης Κρονστάνδης, ο Λένιν και ο Τρότσκι παρακολουθούν εορταστικές εκδηλώσεις για τα 50 χρόνια από την παρισινή Κομμούνα...

Βιβλιογραφία: "Οι Ιζβέστσιας της Κρονστάνδης", εκδ. Ελεύθερος Τύπος, "Η Εξέγερση της Κρονστάνδης", εκδ. Φυτράκης, "Η Κομμούνα της Κρονστάνδης", εκδ. Διεθνής Βιβλιοθήκη.

26 ΦΕΒΡΑΡΙΟ 1920 Ιδρύεται η εφημερίδα της Ιταλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας "Umanita Nuova".

26 ΦΕΒΡΑΡΙΟ 1937 Ο καρδινάλιος του Μιλάνου δηλώνει ότι "ο Ιησούς Χριστός έχει αναθέσει στον Μουσολίνι να σώσει την ανθρωπότητα".

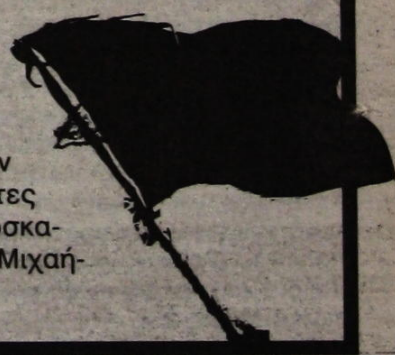
27 ΦΕΒΡΑΡΙΟ 1933 Οι ναζί πυρπολούν το Ράιχσταγκ (γερμανικό κοινοβούλιο) για να δικαιολογήσουν τις διώξεις ενάντια στους κομμουνιστές.

27 ΦΕΒΡΑΡΙΟ 1973 Οι ινδιάνοι του AIM καταλαμβάνουν το Wounded Knee.

27 ΦΕΒΡΑΡΙΟ 1981 Στο Βερολίνο πραγματοποιείται η 100η κατάληψη στέγης.

28 ΦΕΒΡΑΡΙΟ 1921 Αρχίζει η εξέγερση της Κρονστάνδης.

1 ΜΑΡΤΗ 1881 Ο τσάρος Αλέξανδρος ο Β' εκτελείται από τη συνομωτική επαναστατική οργάνωση "Ναρόντναγια Βόλια" (Λαϊκή Θέληση). Η τσαρική αστυνομία συλλαμβάνει και εκτελεί σαν υπεύθυνους τους επαναστάτες Α. Ι. Ζελιάμποφ, Σ. Α. Περόφσκαγια, Ν. Ι. Κιμπάλτσκις, Τ. Μ. Μιχαήλοφ και Ν. Ι. Ρυσάκοφ.

Όταν είμασταν στο Παρίσι, στην Πανευρωπαϊκή Συνάντηση Αλληλεγγύης στην Εξέγερση των Ζαπατίστας, πραγματοποιήσαμε πολλές επαφές με συντρόφους και συντρόφισσες από όλη την Ευρώπη. Αισθανθήκαμε έκπληξη φυσικά όταν πληροφορηθήκαμε ότι ανάμεσα σε αυτούς που παρακολουθούσαν τη συνέντευξη βρισκόταν και ο Abel Paz, μια έκπληξη που έγινε ακόμα πιο ευχάριστη όταν μας δόθηκε η ευκαιρία να μιλήσουμε μαζί του. Ο Abel Paz, πασίγνωστος στο διεθνές και το ελληνικό αναρχικό κίνημα από το βιβλίο του για τον Durutti (που δυστυχώς στην Ελλάδα έχει εξαντληθεί), δεν μπορούσε να απουσιάζει από μια συνάντηση αλληλεγγύης σε ένα αγώνα που θέτει ξανά στις κοινωνίες μας το πρόταγμα της κοινωνικής απελευθέρωσης, της κοινωνικής επανάστασης. Συντηθήκαμε μαζί του αρκετές φορές, σε μία από τις οποίες μας παραχώρησε τη συνέντευξη, το πρώτο μέρος της οποίας δημοσιεύεται σε αυτό το φύλλο του ΑΛΦΑ. Η συνέντευξη ξεκινά φυσικά με την εξέγερση των ζαπατίστας και τις αναλογίες της με την ισπανική επανάσταση του '36. Ο Abel Paz, που είναι ένας ανεξάντλητος και μαγευτικός συνομιλητής, αναφέρεται στη συνέχεια στα βασικά χαρακτηριστικά που συνι-

στούν την "εθελοντική δουλειά" της εποχής μας, το πρόβλημα της επικοινωνίας, τη χρεωκοπία των παραδοσιακών επαναστατικών οργανώσεων κ.α. Να πούμε ότι το όνομα Abel Paz είναι ένα από τα ψευδώνυμα του αναρχικού αγωνιστή Diego Camacho που γεννήθηκε στην Ισπανία το 1921. Βιομηχανικός εργάτης από τα παιδικά του χρόνια, οργανώνεται πριν καν συμπληρώσει τα 15 στη FAI. Μετά την έκρηξη της επανάστασης, τον Ιούλιο του 1936, είναι ένας από τους λεγόμενους "incontrolados", τους "ανεξέλεγκτους", αυτούς δηλαδή που αντιπρόσκεινταν στη συμμετοχή της CNT στην κυβέρνηση και τις συνεχείς υποχωρήσεις των αναρχικών. Μετά τη νίκη του Φράνκο, υιοθετεί το ψευδώνυμο Ricardo Santany και περνά στην παρανομία. Συλλαμβάνεται και παραμένει στη φυλακή για έντεκα χρόνια. Μετά την αποφυλάκισή του και ενώ έπασχε από φυματίωση, καταφεύγει στη Γαλλία, όπου αρχίζει το συγγραφικό του έργο. Στην Ισπανία, όπου ζει, έχουν δημοσιευτεί εννέα βιβλία του. Η βιογραφία του Durutti που έγραψε, έχει μεταφραστεί σε οχτώ γλώσσες. Αυτό τον καιρό επιμελείται την έκδοση ενός ακόμα βιβλίου του.

σούν με ένα τρόπο που τους συνδέει με τις ινδιάνικες παραδόσεις. Επίσης έχουν προβεί σε ενέργειες άμεσης δράσης που προσφέρουν στον πληθυσμό το δικαίωμα του ονείρου, της ελπίδας της αλλαγής της ζωής όχι σε ένα μακρινό μέλλον αλλά εδώ και τώρα. Τέλος, έχουν καταφέρει να διατυπώσουν μια σειρά από αιτήματα που από τη μια μεριά είναι πολύ απλά, κάποιος θα μπορούσε να πει έως και απλοϊκά, που όμως καταφέρνουν να συνενώσουν μεγάλα τμήματα του πληθυσμού, να εκφράσουν με ένα ενοποιητικό τρόπο τις ελπίδες, τις προσδοκίες και τις ανάγκες εκατομμυρίων ανθρώπων στο Μεξικό. Δεν θα αναφερθώ στις αντιεξουσιαστικές ινδιάνικες παραδόσεις, γιατί αυτές δεν τις έχουμε στην Ευρώπη...

Α.Ρ.: Τις είχαμε, αλλά τις χάσαμε από τη διαδικασία ανάπτυξης του κεφάλαιου.

ΑΛΦΑ: ...δεν θα αναφερθώ επίσης στο ζήτημα της άμεσης δράσης γιατί αυτό δεν είναι υπόθεση συζήτησης αλλά δράσης. Αυτό που θέλω να ρωτήσω είναι σχετικά με τα αιτήματα, με τα απλά εκείνα αιτήματα τα οποία θα μπορούσαν στην εποχή μας και στις χώρες μας, στην Ευρώπη, να συνενώσουν αντίστοιχα μεγάλα τμήματα του πληθυσμού, να εκφράσουν τις προσδοκίες και τις ανάγκες τους, να αποτελέσουν κατά κάποιο τρόπο το μίνιμουμ των κοινών σημείων αγώνα, όπως για παράδειγμα υπήρξαν τα 13 σημεία της διακήρυξης πολέμου του EZLN. Προφανώς στην Ευρώπη δεν μπορείς να μιλάς για δημοκρατία, ψωμί, στέγη κλπ, οι λέξεις δεν έχουν την ίδια σημασία, επιπλέον υπάρχουν διαφορετικές αναγκαιότητες.

Ο Abel Paz (αριστερά) την εποχή της Ισπανικής επανάστασης

Α.Ρ.: Συμφωνώ απόλυτα, πιστεύω ότι σε αυτή τη βάση τίθεται το πρόβλημα. Υπάρχουν εποχές όπου η πραγματικότητα προβάλλει ξεκάθαρα. Μετά τη δημιουργία των αστικών κρατών στην Ευρώπη, τον 18ο αιώνα, υπάρχει συνεχώς μια αυξανόμενη συσκότιση της πραγματικότητας. Το σημαντικό με την προπαγάνδα, είναι να γίνεται με ένα τρόπο κατανοητό. Δεν πρέπει να περιπλέκουμε τα πράγματα. Πρέπει να χρησιμοποιούμε τη μαιευτική του Σωκράτη. Ο Μαλατέστα, για παράδειγμα, για να απευθυνθεί στους αγρότες, είχε γράψει ένα θεατρικό που οι ηθοποιοί που το παρουσίαζαν το τροποποιούσαν ανάλογα με τις περιστάσεις και μιλούσαν για την ίδια τους τη ζωή, για τα προβλήματα που αντιμετώπιζαν. Μέσα από συζητήσεις, ο

καθένας μπορεί να προσεγγίσει την πραγματικότητα της κατάστασής του. Και η ουσία των συνθηκών στις οποίες ζούμε, είναι ότι είμαστε σκλάβοι. Στον πολιτισμό στον οποίο ζούμε, δεν αποκαλούμαστε βέβαια σκλάβοι. Όμως στην πραγματικότητα, αναπαράγουμε το σύστημα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Υπάρχουν σκλάβοι και απελεύθεροι. Πρέπει να δουλέψεις τριάντα, σαράντα χρόνια και ύστερα γίνεσαι απελεύθερος. Αν κάνουμε μερικές συγκρίσεις, βλέπουμε ότι η κατάσταση δεν είναι διαφορετική. Ίσως μάλιστα οι σκλάβοι στην αρχαία Ρώμη να ζούσαν και καλύτερα. Ο σκλάβος δεν ήταν μισθωτός. Του παρείχαν στέγη, φαγητό, αν ήταν άρρωστος του παρείχαν περίθαλψη γιατί ήταν παραγωγικό αντικείμενο και έπρεπε να συντηρείται σε καλή κατάσταση για να αποδίδει. Τώρα είναι ακόμα χειρότερα, σου δίνουν ένα μισθό και πρέπει να φροντίσεις μόνος σου για όλα αυτά. Σου παραχωρούν και κάποιες ελευθερίες. Αλλά τι είναι αυτές οι ελευθερίες; Είναι επιπλέον αλυσίδες που σε σκλαβώνουν περισσότερο. Οι άνθρωποι αποδέχονται τις καταστάσεις με μια στάση δουλοπρέπειας, υποταγής. Αυτή η εθελοντική σκλαβιά είναι το στήριγμα της εξουσίας. Αν ο κόσμος δεν πλήρωνε, για παράδειγμα, τους φόρους, τι θα έκανε το κράτος; Αν κανείς δεν παρουσιαζόταν για να κάνει τη στρατιωτική του θητεία, τι θα έκαναν οι στρατηγοί; Πρέπει όλοι να καταλάβουν ότι σε αυτή τη ζωή ήρθαμε για να είμαστε ελεύθεροι, όχι για να ζούμε σαν σκλάβοι. Ολόκληρος ο τρόπος που μας μαθαίνουν να αντιμετωπίζουμε τη ζωή, είναι μια απάτη. Είσαι υποχρεωμένος να αγοράσεις ένα σπίτι, ένα αυτοκίνητο, να κάνεις οικονομίες, όλα αυτά είναι μια απάτη. Σου κλέβουν τον χρόνο της απόλαυσης, της χαράς. Δεν μπορείς να επιχειρήσεις την ικανοποίηση των επιθυμιών σου, γιατί τις επιθυμίες σου τις δολοφονούν. Πρέπει να συζητάμε με όλους τους ανθρώπους για όλα αυτά τα ζωτικά προβλήματα που υπάρχουν στις κοινωνίες μας. Μετά από τις οχτώ ή δέκα ώρες δουλειάς, όταν επιστρέφουν στο σπίτι, τι κάνουν με τον ή την σύντροφό τους, τι κάνουν με τα παιδιά τους; Είναι ευτυχισμένοι; Για τέτοια πράγματα πρέπει να συζητάμε, για την προσωπική ζωή των ανθρώπων. Είναι ο μοναδικός τρόπος για να μπορέσουν οι άνθρωποι να καταλάβουν ότι ζούμε σε μια συνεχή σκλαβιά. Είναι εύκολο αυτό, αν καταλάβεις τον τρόπο είναι πολύ εύκολο. Βέβαια δεν είναι εύκολο αν περιπλέκεις τα πράγματα με πολλές αλυσίδες. Αλλά στην πραγματικότητα, είναι εύκολο. Όμως γιατί μου τα ρωτάτε αυτά τα πράγματα, σίγουρα μπορείτε να τα σκεφτείτε από μόνοι σας...

ΑΛΦΑ: Είναι γιατί οι απόψεις ορισμένων ανθρώπων έχουν μια συγκεκριμένη βαρύτητα, ορισμένοι άνθρωποι είναι ζωντανή ιστορία...

Α.Ρ.: Και εσείς δεν είστε ζωντανή ιστορία; Κοιτάξτε, αν υπάρχει κάτι που πρέπει να ξεχωρίζει τους αναρχικούς από τους υπόλοιπους ανθρώπους, είναι ότι οι αναρχικοί δεν δέχονται να ζουν περιφέροντας ένα νεκρό σώμα, πρέπει να προσπαθούν να είναι όσο πιο ζωντανοί γίνεται, η τέχνη για να αγωνίζεσαι ενάντια σε όλα αυτά είναι να φροντίζεις ώστε το αίμα σου πάντα να βράζει. Ο κόσμος ζει σαν νεκρός, οι άνθρωποι δεν έχουν σχέσεις μεταξύ τους. Πρέπει πάντα να αντιστέκεσαι, κάθε στιγμή να αντιστέκεσαι σε αυτά που σε καταστέλουν.

Συνέντευξη με τον Abel Paz

(Μέρος πρώτο)

νας κοινός στόχος που προσεγγίζεται με διαφορετικό τρόπο. Υπάρχει, ξέρετε, μια κλασική ιδέα για την επανάσταση, η οποία όμως δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Η επανάσταση είναι μια διαδικασία, σε κάθε χώρα οι δυνάμεις της ανατροπής εργάζονται υπόγεια και υπάρχουν περίοδοι που αυτές οι δυνάμεις μεσουρανούν. Πιστεύω ότι η περίπτωση της Chiapas δεν είναι η τελευταία έκφραση της επαναστατικής διαδικασίας που χαρακτηρίσε τον αιώνα μας, μιας διαδικασίας που είχε ως κορυφαία στιγμή την ισπανική επανάσταση του '36, αλλά η αρχή μιας νέας επαναστατικής διαδικασίας που αποκτά διαστάσεις πέρα από τον τρόπο σκέψης του "πρώτου κόσμου". Πιστεύω ότι οι κλασικές πολιτικές επαναστατικές δυνάμεις του "πρώτου κόσμου", της Ευρώπης, έχουν εξαντληθεί. Τα γεγονότα στη Chiapas είναι πολύ σημαντικά γιατί από ότι φαίνεται έχουν ένα περιεχόμενο ολότελα διαφορετικό από τον λενινισμό, σταλινισμό και μαοϊσμό των διαφόρων αντάρτικων που είδαμε να αναπτύσσονται εκεί, κύρια μετά την επανάσταση στην Κούβα. Αυτά τα κινήματα ήταν επιβαλλόμενα τεχνητά, ενάντια στην λατινοαμερικανική πραγματικότητα. Επεδίωκαν την κατάληψη της εξουσίας και την επιβολή μιας δικτατορίας λιγότερο ή περισσότερη ανάλογη σε μια περιοχή όπου η παράδοση των ινδιάνικων κοινοτήτων ήδη είχε ως δεδομένο την ιδέα ενός είδους "πρωτόγονου" κομμουνισμού, υπήρχε συλλογική ζωή, κοινική κατοχή της γης και άλλες ζωτικές λειτουργίες που δημιουργούσαν μια ολόκληρη διαφορετική προσέγγιση στην οργάνωση της κοινωνίας. Το κίνημα για τη ζωή και ελευθερία των ζαπατίστας, που ξεκίνησε στα Ζαπάτα ικανοποιώντας και εξεφράζε τις προσδοκίες τους. Είναι σημαντικό

ίδιο το περιεχόμενο της επαναστατικής διαδικασίας που έχουν θέσει σε εφαρμογή. Από ότι γνωρίζω, οι περισσότερες αναλύσεις και αναφορές που γίνονται από ομάδες που στέκονται αλληλέγγυες στον αγώνα των ζαπατίστας, επικεντρώνουν την προσοχή τους αποκλειστικά στους ίδιους τους ζαπατίστας χωρίς να εξετάζουν τις επιπτώσεις αυτού του κινήματος στο Μεξικό αλλά και σε ολόκληρη τη Λατινική Αμερική. Από τις αρχές της εξέγερσης στη Chiapas, όλα όσα συνιστούσαν την υποτιθέμενη εικόνα της πραγματικότητας στο Μεξικό έχουν καταρεύσει. Μέσα στα ερείπια της προηγούμενης πολιτικής ζωής και της NAFTA, οι ζαπατίστας προσπαθούν να διευρύνουν το πεδίο επιρροής τους, να απευθυνθούν σε όλο και περισσότερες κοινωνικές ομάδες. Πιστεύω ότι οι περισσότεροι ευρωπαίοι που στέκονται αλληλέγγυοι δεν έχουν καταλάβει τίποτα από την ουσία των γεγονότων στη Chiapas. Δεν έχουν καταλάβει ότι ένα τέτοιο κίνημα μπορεί να αναπτυχθεί μόνο αν κερδίσει τη μάχη σε διεθνές επίπεδο, αν καταφέρει να σπάσει τα σύνορα και συναντήσει την υποστήριξη, για να χρησιμοποιήσω ένα κλασικό χαρακτηρισμό, της εργατικής τάξης. Αν δεν το καταφέρει αυτό, το κίνημα δεν θα έχει ηττηθεί αλλά θα παραμείνει στις σπηλινές του διαστάσεις, επιρροάζοντας κυρίως τις εξελίξεις στο Μεξικό. Είναι κι αλλιώς, το Μεξικό ποτέ δεν θα είναι για το ίδιο, ακόμα κι αν μερικές διαφορές δεν φαίνονται από τώρα, οι φανούς τα επόμενα χρόνια. Πέρα όμως από αυτό, για να υπάρξει ουσιαστική νίκη του κινήματος, είναι απαραίτητη μια δράση κι εδώ, στην Ευρώπη. Όταν για παράδειγμα έγιναν οι μεγάλες κινητοποιήσεις στην Ελλάδα, στο Παρίσι, το κεντρικό μέλημα ήταν, έγι-

το σοσιαλισμό, τον κομμουνισμό, τον αναρχισμό με έναν δικό τους τρόπο και νομίζουν ότι αυτός είναι κι ο μοναδικός. Στην άλλη πλευρά του ωκεανού όμως υπάρχει μια διαφορετική αντίληψη των πραγμάτων, και εννοώ τους λαούς της Λατινικής Αμερικής, γιατί υπάρχουν εκεί πολλοί διανοούμενοι και συγγραφείς, οι οποίοι, στο βαθμό που είναι μορφωμένοι σύμφωνα με τα ευρωπαϊκά πρότυπα, γράφουν και σκέφτονται σαν ευρωπαίοι. Η ιστορία της Λατινικής Αμερικής δεν έχει καμμία σχέση με την ευρωπαϊκή, έχει άλλες ρίζες, άλλες αναφορές. Κάθε περιοχή έχει τις δικές της ξεχωριστές συνθήκες και ακόμα και στην Ευρώπη, σε κάθε χώρα υπάρχουν διαφορετικές συνθήκες, τις οποίες οφείλεις να αντιμετωπίζεις με διαφορετικό τρόπο, οφείλεις να αντιμετωπίζεις την πραγματικότητα και όχι μια απογυμνωμένη εκδοχή της όπως αυτή παρουσιάζεται μέσα από τις αναλύσεις κάποιων διανοούμενων. Δεν μπορείς να μεταφέρεις μηχανικά κάποια μοντέλα που μπορεί να είναι κατάλληλα για κάποια χώρα, όχι όμως απαραίτητα και για μία άλλη. Ο αναρχισμός δεν είναι μια άυστηρη, ενιαία θεώρηση της πραγματικότητας, είναι η σύνθεση καταστάσεων ιδιαίτερα ετερογενών, με σεβασμό της διαφορετικότητας και της αυτονομίας των ξεχωριστών συστατικών του στοιχείων, με σεβασμό στους διαφορετικούς τρόπους οργάνωσης που μπορεί να εμφανιστούν σε διαφορετικές χώρες, που όμως συνδέονται αδερφικά στην πορεία προς ένα κοινό σκοπό, με βασικό γνώρισμα την αλληλεγγύη. Και όταν μιλάμε για αλληλεγγύη δεν εννοούμε φιλανθρωπία.

ΑΛΦΑ: Μπορούμε να πούμε ότι οι ζαπατίστας έχουν καταφέρει να δρ-